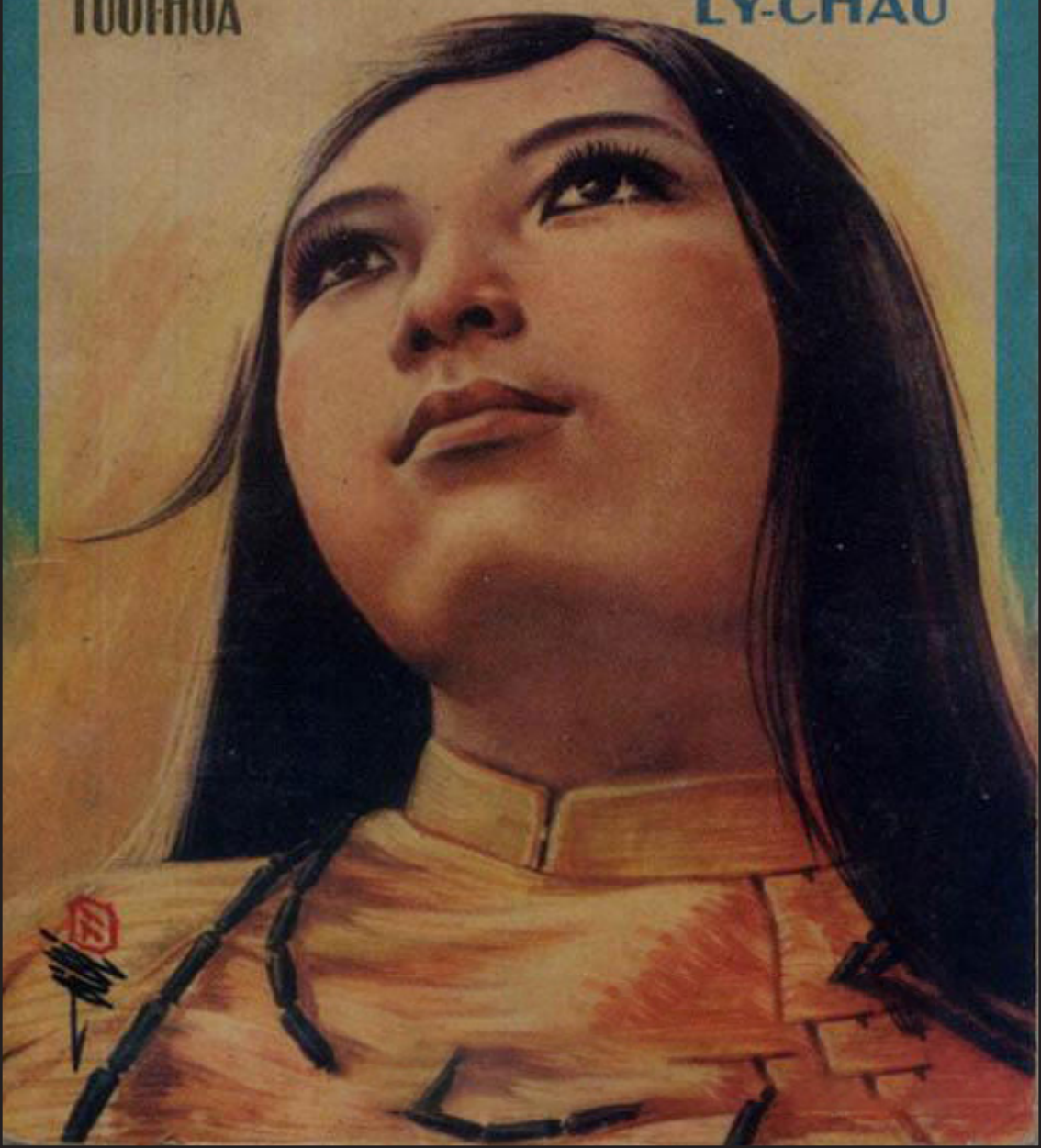

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

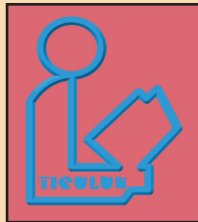
CÓN LỘC

LY-CHÂU

CƠN LỐC

LY CHÂU

Chương 1

Tôi không muốn nói văn hoa nhiều về trường hợp tôi đang gánh chịu. Nhưng nói một cách chín chắn nhất, là tôi đã bị một bàn tay khổng lồ nhấc bổng lên và quăng tôi từ một căn phòng chói chang ánh sáng và cuộc vui ra một đêm đen như mực mà thị giác không giúp tôi lần mò được một tác đất. Sự chịu đựng thay đổi đó vượt khỏi khả năng tôi nhưng tôi ngạc nhiên mà thấy rằng mình vẫn còn sống. Tôi muốn thuật lại biến cố đó thì phải vận dụng tất cả năng lực còn sót lại trong người : bởi vì biến cố đó đã chia cuộc đời tôi ra làm hai phần rõ rệt. Phần thứ nhất là tuổi thơ ấu của tôi, từ lúc lọt lòng mẹ cho đến năm mười bảy tuổi. Một đoạn đời hồn nhiên và sung sướng. Đoạn đời của một cô gái sống trong một gia đình khá giả ở Đà Lạt. Phần thứ hai là kể từ ngày hôm nay, hay đúng hơn từ tuần trước, khi thảm họa đột ngột giáng xuống đầu tôi. Và cả một tương lai tối đen như đêm ba mươi trước mặt. Tôi không cần hình dung thì những hình ảnh cũng như mới xảy ra đêm qua đây thôi. Nó đã hình thành trong tôi một ấn tượng làm ròi rạc thần kinh hệ. Tôi hiểu là mình không còn bình thường như những đứa con gái khác cùng một lứa tuổi nữa. Tôi lạc lõng trong thế giới mới. Thế giới chỉ có một mình tôi và chung quanh là sa mạc khô và mặt trời thì đen. Đen như đêm tối hôm đó...

5 | Con Lắc

Đêm Đà Lạt sương mù dày đặc. Ngồi trong phòng học, tôi dõi mắt nhìn qua khung cửa kính. Bên ngoài mù mù sương. Mấy bóng thông bên kia đường reo vi vu tạo nên một âm thanh đặc và buốt. Gió thổi từ đâu ào ạt đến làm tấm màn ngoài của cánh cửa lớn bay phất phới. Tôi cảm thấy lạnh lạnh dù tôi đang ngồi bên cạnh lò sưởi. Có lẽ cảm giác này gây ra bởi ảo tưởng của tôi. Bởi thị giác tôi đã đánh lừa được cảm giác trên da thịt. Và rõ ràng nhất là bởi vì tôi đang lẻ loi một mình trong căn phòng, bởi vì ba má và các em tôi đã đi ngủ từ một giờ trước. Sự mênh mông của căn phòng làm tôi nghe buồn buồn. Đáng lẽ ra tôi cũng không ngồi đây, trên chiếc bàn học bằng gỗ nặng kê không xa lò sưởi với một đồng sách vở. Ba mẹ tôi không bắt buộc tôi học nhiều nhưng tự thâm tâm, tôi không muốn tên mình bị ghi là ở lại lớp trong bảng kết quả năm nay của nhà trường. Những bài vở nhảy múa trước mắt. Tôi thấy mệt mỏi. Vội tay lấy cái áo lạnh vắt trên thành ghế đối diện, tôi quàng lên người và đứng lên tiến về khung cửa sổ. Ở đây tôi có thể nhìn rõ hơn bên ngoài. Con đường lạnh lẽo nằm dưới sương. Đêm Đà Lạt buồn quá. Tuy nhiên, tôi đã quá quen với khung cảnh này, khung cảnh mà tôi đã được tạo hình và dưỡng nuôi trong suốt khoảng đời thơ.

Ba tôi là một kỹ sư làm việc cho trung tâm nghiên cứu khoáng sản của Nhật. Ông làm việc ở đây từ lúc chưa cưới mẹ tôi. Tôi sinh ra giữa khung cảnh thơ mộng

nhưng buồn, là kết tinh của mối tình đầu của ba mẹ tôi. Tôi còn có ba em. Thụy Hiền, 16 tuổi, Đức, 13 tuổi và đứa cuối cùng, Nghi, 8 tuổi. Gia đình tôi hạnh phúc và êm đẹp. Tất cả bình thản, nếu không có đêm hôm đó, thì có lẽ tôi sẽ mãi mãi sống như thế, lớn lên, lấy chồng, đẻ con, làm đủ bổn phận như mẹ tôi và... chết. Cuộc đời bình thường và dễ dàng như vậy mà tôi không được thụ hưởng. Phải chi tối hôm đó tôi cứ ngồi ngay lò sưởi. Tôi đừng cảm thấy mỗi một mà đến bên khung kính. Nhưng có lẽ, tất cả chỉ là định mệnh. Một định mệnh đã được viết rõ trong cuộc đời tôi từ lúc lọt lòng mẹ !...

Tôi đứng bên khung kính và nhìn con đường bên ngoài. Cuốn sách cầm trong tay nhưng tôi không học một chữ. Bỗng nhiên, tôi nghe một tiếng vù vù như cả ngàn con ong hợp đàn bay ngang đầu đó và tôi chưa có thì giờ đoán xem việc gì xảy ra thì một ánh sáng rất mạnh, chói chang loé lên từ vệ đường. Tiếp theo là một tiếng nổ chát chúa. Tôi thấy quay cuồng nhưng cũng còn đủ lý trí để đưa tay lên ôm lấy mặt. Tôi cảm nghe mơ hồ bàn tay mình nhầy nhựa nước, một chất nước chắc chắn phải màu đỏ bởi vì là máu và bàn tay tôi buốt nhói vì những mảnh vụn ghim trên đôi mắt cửa vào tay tôi. Tôi chỉ hét lên được một tiếng rồi ngã gục xuống.

Tôi tỉnh dậy trong một trạng thái ê ẩm toàn thân. Cảm giác đó đè nặng lên từng thớ thịt, đường gân. Tôi định

chớp mắt để nhìn xem sự việc chung quanh nhưng thốt nhiên tôi cảm thấy đôi mắt mình sao nặng trĩu. Hình như tôi không thể mở chúng ra. Hốt hoảng, tôi đưa hai tay sờ soạng. Hai bàn tay tôi không đụng vào xúc giác trên mí mắt mà chạm vào một lần băng vải khô cứng. Trong khoảnh khắc rất mau, tôi nghe máu trong tim mình như ngừng hẳn lại. Mọi sự tuần hoàn trong cơ thể tôi tuồng như muốn gián đoạn bởi vì tôi đau đớn mà nhớ lại những gì đã xảy ra. Nhớ đến phút giây mong manh mà tôi đưa hai tay ôm mặt. Hai tay nhầy nhụa máu. Máu ! Bây giờ thì tôi hiểu đó là máu của đôi mắt tôi. Đôi mắt tôi rất hãnh diện cho khuôn mặt mình bởi vì nó to và đen, hàng lông mi dài và hơi trễ xuống của nó. Tôi đã vĩnh viễn mất đi niềm hãnh diện mà đáng lý ra tôi phải được nuôi dưỡng suốt đời. Tôi muốn la lên nhưng sao cổ tôi nghẹn cứng. Hai bàn tay tôi rời lần băng vải, đưa lên cao rồi buông mạnh xuống nệm. Tôi muốn xuôi mình vào trạng thái mê man lúc này để cho tôi không còn hiểu biết gì nữa. Để cho tôi không thể nhận được rằng rất có thể mình sẽ mất đi ánh sáng trong cuộc sống. Tiếng bước chân ai đi nhẹ nhẹ. Tôi không hiểu có phải là ai đến gần tôi không ? Nhưng rồi tiếng mở cửa tiếp theo đó. Bước chân gần hơn và một bàn tay dịu dàng đặt lên tay tôi.

- Cô đã tỉnh rồi ư ?

Tôi ngạc nhiên :

- Ai đó ? Và tôi đang ở đâu đây ?

- Đây là bệnh viện - và cô đang nằm điều trị. Tôi là y tá săn sóc cô.

Tôi sờ soạng nắm tay cô y tá.

- Chị ơi ! Cho em hỏi thăm. Em... làm sao vậy chị ?

- Cô bị thương mà, không sao đâu.

- Còn... đôi mắt - đôi mắt em... thế nào ? Sao băng kín lại hết vậy ? Có phải đôi mắt em đã...Cô y tá ngập ngừng rất lâu, giọng cô chậm rãi :

- Tôi không đủ thẩm quyền trả lời câu hỏi đó. Mà theo nhận xét cá nhân tôi, tôi thấy không có gì là nguy ngập cả. Cô hãy yên tâm. Thôi cô nằm nghỉ, tôi ra cho gia đình cô hay là cô đã tỉnh.

Không đợi tôi trả lời, bàn tay rời khỏi mặt nệm. Bước chân ra khỏi phòng. Tôi nằm yên lặng trong năm phút. Tôi không muốn nghĩ gì cả vì ý tưởng nào bây giờ cũng làm tôi nhức đầu như búa bổ. Tiếng két cửa hơi mạnh hơn và bước chân dồn dập đến. Tôi đoán là ba mẹ tôi. Quả vậy. Hai bàn tay lạnh ngắt mà tôi hiểu là tay mẹ tôi, đang ra ôm chầm lấy thân thể tôi. Hơi thở mẹ tôi nghèn nghẹn cho tôi hiểu là bà đang dần cơn xúc động

9 | Con Lắc

khi nhìn đứa con gái đầu lòng thân yêu nằm bất động trên giường bệnh. Tôi thôn thức :

- Ba ơi ! Me ơi ! Con làm sao thể này hả ba me ? Con có sao không ba me ? Có phải con sẽ không sáng mắt ra nữa, con sẽ bị ở trong đêm tối mãi mãi ? Con sẽ phải chịu số phận của một người nhìn bằng hai tay ? Phải thế không, me ơi !

Hai bàn tay lại siết chặt thêm thân thể tôi, chợt ba tôi lên tiếng :

- Như, con hãy bình tĩnh mà nghe ba nói đây.

Tôi muốn mở miệng trả lời ba tôi, nhưng sao cổ tôi như nghẹn cứng. Ba tôi tiếp :

- Con vừa thoát khỏi tai nạn hiểm nghèo. Điều làm ba yên tâm và sung sướng là con vẫn còn sống đây, bên cạnh ba me. Còn ngoài ra, những lý do khác đều phụ thuộc. Ba hy vọng con cũng nghĩ như vậy.

Tôi cắn môi lắc đầu. Tôi biết là ba me tôi đang ở bên cạnh mình nhưng trong khoảnh khắc, tôi thấy như xa vời vợi. Tôi thấy như chỉ còn có tôi cô đơn và lạc lõng trên thế gian này. Ba me tôi và cả loài người chỉ là những tượng gỗ được đặt vào hoàn cảnh thuận lợi cho cuộc sống. Còn tôi, từ bây giờ, tôi đã bị đẩy băng ra khỏi những hoàn cảnh đó rồi. Tôi bắt buộc phải bị di

động bằng xúc giác, bởi vì đôi mắt tôi không thể giúp gì cho tôi nữa cả. Me tôi dịu dàng :

- Như, không có gì cả. Ba me cam đoan với con như vậy. Rồi tất cả sẽ tốt đẹp.

Tôi nghe giọng mình lạc đi.

- Không đâu me ạ - Con hiểu con người con mà ! Me nói như thế làm gì !

- Như, con muốn nói gì ?

Đột nhiên tôi hét lớn :

- Con muốn nói là con sẽ bị mù, me nghe rõ chưa ? Bị mù, bị mù, me nghe chưa ? Me đừng an ủi con nữa. Ba đừng an ủi con nữa. Đừng ai nói với con về những dự tính tốt đẹp bởi vì ngay từ bây giờ con đã không còn dự tính nào trong đầu con nữa. Con van me, nói thật với con đi, đừng dấu diếm con nữa. Có phải con sắp bị mù không ?

Không khí im lặng bao trùm khắp gian phòng. Tôi chợt thấy hối hận. Tại sao tôi lại nói với me tôi những lời như thế. Vì nếu tai nạn này có thực sự làm tôi hỏng cả thị giác thì nó cũng không phải là lỗi ở me tôi mà. Nó không là lỗi của ai cả. Nó là định mệnh. Tại sao tôi làm ba me tôi buồn vì những lời lẽ vô ý thức như vậy. Tôi

11 | Cơn Lốc

muốn lên tiếng xin lỗi ba mẹ tôi, nhưng mẹ tôi đã nói :

- Chuyện đâu còn có đó - Con đã nói, đã hiểu như vậy thì mẹ không dẫu con nữa. Nhưng con phải chờ kết quả cuộc mổ băng mắt vào tuần sau nữa con ạ. Nếu... mẹ và mọi người đều hy vọng vào tuần lễ tới.

Tôi thều thào :

- Bây giờ mẹ khuyên con nên làm gì ?

- Cầu nguyện, con ạ. Hãy xin Chúa ban cho con những nghị lực để con chịu đựng được trong biến cố quan trọng này của đời con. Mẹ hiểu là bây giờ không ai có thể giúp ích và làm con yên tâm cho bằng niềm tin. Con nghe mẹ nói đấy chứ ? - Thừa mẹ vâng.

Và sau đó, tôi hiểu được nguyên do nào đã gây ra tiếng nổ tối hôm đó : Pháo kích. Nhưng quả đạn đã không rơi vào nhà tôi, đó là may mắn chung cho cả gia đình. Nó rơi ngay dưới đường cái sát khung cửa kính và sức nổ của nó làm vỡ toang khung kính trước mặt tôi. Đó là nỗi bất hạnh của riêng tôi. Sức nổ của nó đẩy những mảnh kính cắm vào võng mô tôi. Và tự thâm tâm, tôi nghe dậy lên rất mơ hồ, một niềm linh cảm mình đã là người tật nguyền. Không có mãnh lực nào đủ sức cho tôi lại ánh sáng của cuộc sống. Tuần lễ tới! Một tuần lễ là cả hy vọng của gia đình tôi, của vị bác

sĩ điều trị tôi. Nhưng không hiểu sao tôi là kẻ đáng hy vọng nhất lại không nghe một mảy may hy vọng nào. Ba mẹ tôi ra về, tôi nằm im lặng bất động nghe làn môi me lướt nhẹ trên gò má. Cảm nhận hai giọt lệ nóng thấm ướt da mình : Mẹ tôi khóc.

Căn phòng còn lại mình tôi. Tôi muốn biết trong căn phòng bệnh viện này có những gì, màn cửa màu xanh hay trắng, bàn ghế nâu hay đen; tôi muốn biết những thứ đó lắm, nhưng tôi vẫn nằm bất động. Một nỗi sợ hãi vô cơ nào thâm nhập vào thân thể tôi, từ khối óc nhỏ bé, nó nhanh chóng loang ra theo từng mạch máu, từng tế bào làm tôi nghe lạnh lẽo. Mấy ngón tay tôi run run trên lần drap đắp ngang ngực. Tôi cảm nghe thân thể mình tê buốt và bằng mọi cố gắng, tôi du mình vào giấc ngủ.

Chương 2

Một tuần lễ trôi qua. Một tuần lễ mà tôi đếm từng giờ từng khắc. Một tuần lễ mà cả gia đình tôi ăn không ngon ngủ không yên. Tất cả hy vọng đều dồn vào 4 giờ chiều ngày hôm nay, ngày mở băng mắt cho tôi. Riêng phần tôi, thật ra tôi cũng không hiểu nổi chính xác tâm trạng của mình nữa.

Sự chờ mong từng giờ từng khắc của mọi người đã ảnh hưởng vào trí thức tôi, cho tôi một tia hy vọng rất mong manh. Con người tôi đã tiếp nhận sự tuyệt vọng nhiều hơn hy vọng rồi. Có lúc tôi nhủ thầm « thôi đừng trông mong gì ở cuộc mở băng này, mình sẽ không được gì đâu ! » Tôi cũng mơ hồ hiểu rằng như thế để tôi không rơi quá sâu xuống cái hố thất vọng đang mở sẵn ra trước mắt tôi nếu 4 giờ chiều nay mà cuộc mở băng mắt này không cho tôi tìm thấy ánh sáng.

Chuông đồng hồ gõ từng tiếng chậm chạp. Tôi lắng nghe động tĩnh chung quanh mình. Yên lặng quá. Bây giờ đã hai giờ chiều. Không khí ngầy ngật. Tôi lăn trở tìm một thế nằm cho thoải mái. Từ hôm bị tai nạn, tôi tránh di động trong phòng bởi vì tôi sợ bắt gặp chính bàn tay mình quờ quạng. Tôi sợ cái cảm giác da thịt lần mò trên từng vật dụng thường nhật, bởi vì cảm giác đó chắc sẽ bào xé lên trong tôi thêm nhiều nỗi đau đớn khác mà tôi đã cố gắng trốn tránh lâu nay. Tôi chỉ ngồi

bất động hay nằm vật trên giường. Thức ăn thường bữa đối với tôi nhàm chán và vô duyên. Dù me tôi đã cố gắng tìm những món ăn hợp khẩu vị của tôi để may ra tôi thấy ngon miệng hơn chút ít. Những lời an ủi chung quanh đôi khi không giúp ích gì cho tinh thần tôi mà còn làm cho tôi thêm tủi thân. Tôi thấy mình xa lạ và lạc lõng. Và chính lúc này, tôi mới hiểu là tôi chưa thực sự hiểu được mình...

Cái giờ phút mà cả gia đình tôi hy vọng đã tới. Nhưng nó tới chỉ thêm đau đớn, bởi vì chính nó đã tàn phá một điểm sáng cuối linh hồn tôi. Đôi mắt tôi vẫn ở trong tình trạng cũ dù băng mắt tôi đã được mở ra. Tôi không bao giờ quên được, dù trong suốt cuộc đời tôi, cái giờ phút đó, giờ phút mà tôi thắng thoát quờ quạng đi trong khi băng mắt đã mở ra. Tôi không bao giờ quên tiếng rú rất khê của me tôi bị chặn lại bởi một bàn tay bịt ngang, tiếng rú thất vọng khi thấy đứa con gái đầu lòng đã mất hy vọng sống một cuộc đời bình thường như những đứa em của nó bởi vì nó đã tật nguyền. Vậy là hết, bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu mong chờ trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Tôi không nghe đau đớn nhiều hơn lần đầu tiên mở mắt ra mà đôi mắt bị bịt kín. Nhưng tôi nghe tâm hồn mình trống rỗng một cách kỳ lạ và tôi tự hiểu là mình vừa qua một mất mát lớn ! Tôi chơi với rồi

15 | Con Lắc

tôi thu mình lại trong cơn đau triền miên. Ba tôi đã xin phép được đưa tôi về nhà. Cảm giác đầu tiên của tôi khi chập chững đi từng bước ngắn trên mấy bậc cấp trước nhà là sự xa lạ đến khủng khiếp. Tôi linh cảm như tất cả những thân thuộc này không còn gần gũi với tôi nữa. Tôi linh cảm như tôi không còn là một phần tử của gia đình nữa. Me tôi dìu tôi vào phòng học. Trong ký ức tôi hiện rõ ràng giờ phút tôi quỵ xuống, cánh cửa kính vỡ ra. Tôi hỏi :

- Cửa kính me đã thay chưa ?

Giọng me tôi ngậm ngùi :

- Rồi con ạ !

- Màn cửa màu gì me ?

- Màu xanh.

Tôi im lặng, đủ rồi. Tôi không muốn hỏi tiếp. Cửa kính vỡ đã được thay. Màn cửa rách đã được thay. Chỉ có sự mất mát của tôi là vô phương thôi. Tôi sờ soạng về phía lò sưởi và ngồi xuống trên chiếc ghế con mà trước kia tôi rất thích ngồi. Hai tay tôi mân mê từng làn vải bọc. Từ đây tôi không bao giờ thấy được màu nâu cũ kỹ này hồng lên dưới ánh lửa. Tất cả đã mất, coi như một dĩ vãng đã xa cần được chôn vùi.

Nếp sống hàng ngày diễn ra thảm lặng. Tôi sống như cái bóng di động trong gian nhà. Nhưng có lẽ tôi đã thay đổi rất nhiều. Tôi không còn cái tính hồn nhiên vui vẻ trước kia. Tôi đâm ra cáu kỉnh vô lý đối với cả mẹ tôi là người rất dịu dàng và hết lòng chịu đựng tôi. Tôi đâm ra bướng bỉnh và vô lý đến kỳ lạ dù đôi lúc tôi nhận rõ ràng là những đòi hỏi hay phản kháng của mình hoàn toàn sai. Các em tôi, tôi thấy khó chịu khi phải nghe những lời hỏi han chăm sóc của chúng. Tôi tưởng như tất cả tình thương của mọi người dành cho tôi chỉ là thương hại một đứa con gái tật nguyền thể thôi. Thỉnh thoảng từ trong sâu thẳm của tâm hồn bắt đầu nhuộm bệnh, tôi nghe dậy lên một niềm ghen tức vu vơ. Ghen tức với sự an lành của những người chung quanh, những người thân yêu nhất. Ngay cả Thụy Hiền đưa em kế tôi và cũng là đứa tôi yêu thương nhất mà cũng phải đau hàng thái độ của tôi. Có lần Thụy Hiền đến bên cạnh vuốt ve an ủi tôi, kể cho tôi nghe những diễn biến trong cuộc sống hàng ngày. Như hôm nay hoa mimosa nở nhiều không ? Hoa dại tôi trồng nở tím cả góc vườn hay mấy cô gái bán hàng đi ngang nhà mặc áo màu đen. Hiền kể như thế cốt để làm tôi vui, nhưng nó đã bâng hoàng khi tôi hất mạnh bàn tay nó ra, nói như hét vào mặt nó :

- Thôi cô im đi, cô đừng kể gì nữa, đừng nói gì nữa, để tôi yên. Tôi chán hết thấy rồi !

Hiền đứng lên, rời phòng. Nhưng không vì thế mà nó giận tôi. Tôi hiểu là mọi người đồng lòng tha thứ cho tôi bởi mọi người nghĩ rằng tâm hồn tôi đang bị dao động quá mạnh. Tôi nghi ngờ mọi thiện chí của ba mẹ tôi. Sự cô đơn du tôi vào một trạng thái cô độc hoàn toàn. Chính vì sự biến chuyển quá ư to tát như vậy mà một quyết định đã đến với ba mẹ tôi.

Số là trong sổ của ba tôi, có một vị kỹ sư người Nhật ngỏ ý hỏi thăm về trường hợp của tôi. Nhân đó, ba tôi trình bày và ông ta có lòng muốn giúp đỡ. Do đó tôi được gởi về Sài Gòn chờ ngày đưa qua Nhật chữa mắt. Mẹ tôi lãnh phận sự đưa tôi về Sài Gòn. Tại đây tôi sẽ ở nhà bác tôi. Từ nhỏ sống ở Đà Lạt, tôi chỉ có dịp xuống Sài Gòn mấy lần nên gia đình ông bác đối với tôi còn rất xa lạ. Ngồi trên phi cơ, tôi im lặng nghe mẹ tôi nói về sinh hoạt của gia đình mới mà tôi sắp phải tham dự. Ông bác tôi năm nay đã lớn, nhưng ông chỉ có hai người con. Đó là anh Uy và Liêm. Anh Uy đang du học tại San Antonio về ngành địa chất học. Còn anh Liêm thì hiện theo học năm thứ hai tại y khoa đại học Sài Gòn. Chính ra trong lúc sáng mắt tôi cũng chưa hề đến nhà bác tôi, nên nghe mẹ kể, tôi phải dùng cả trí tưởng tượng của tôi để hình dung về người anh mà tôi chắc sẽ kề cận trong thời gian khá lâu để chờ xuất ngoại. Thời gian trôi mau, máy bay đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất.

Me tôi nói khẽ :

- May quá, bác con đã đi đón kia. Me cứ ngại phải thuê xe ra công phi cảng.

Me tôi nắm tay tôi dắt xuống cầu thang phi cơ. Tôi bước đi một khoảng rồi me tôi ngừng lại. Bà đang nói chuyện với bác tôi. Có bàn tay ai vuốt tóc tôi rồi giọng nói dịu dàng :

- Cháu Như thật đáng yêu, phải chi...

Tiếp theo là một cái chắt lưỡi nhỏ, rất nhỏ được kèm chế nhưng cũng đủ để tôi nghe thấy. Sự khó chịu len khắp tâm hồn. Tôi bước theo me chui vào xe như một cái máy. Xe chuyển bánh, tự nhiên tôi ao ước mình được dùng thị giác để quan sát những diễn biến quanh mình. Tôi không hiểu căn nhà bác tôi nằm tại đâu nữa. Chiếc xe ngừng lại, cánh cổng mở rót rết rồi bánh xe lăn trên những viên sỏi lạo xạo. Tiếng bác tôi gọi to :

- Liêm ơi !

Rồi bước chân chạy trên sỏi, anh Liêm có lẽ đã đến bên chúng tôi. Anh cầm tay tôi dìu xuống xe, giọng anh ấm và hiền hoà :

- Như ôm vai anh nghe. Để anh đưa Như đi.

19 | Cơn Lốc

Tôi bối rối trước sự thân mật tự nhiên và dễ dàng của người anh họ. Nhưng anh Liêm như không để ý đến, anh ôm vai tôi dìu vào nhà. Tôi ngồi xuống chiếc ghế nệm, xong anh chạy ra ngoài. Me tôi và bác tôi vào sau, câu chuyện nổ dòn về Đalat, mưa và sương mù. Câu chuyện về Sài Gòn và những ngày nóng bức. Câu chuyện xoay quanh mọi vấn đề trừ chuyện tôi đi Nhật chữa mắt. Có lẽ me tôi không muốn khơi động đến nỗi thống khổ của tôi. Hôm sau me tôi từ giã tôi và gia đình bác tôi để trở lên Đalat. Tôi không được phép đưa tiễn me tôi lên phi trường vì bà không muốn tôi đi lại nhiều mất sức. Bác tôi đi rồi, ở nhà còn lại hai anh em. Tôi ngồi trên giường trong căn phòng dành riêng cho tôi. Từ đây, trong một khoảng thời gian ngắn tôi phải học thuộc những gì trong nhà này, bởi vì ở đây sẽ chẳng có ai hướng dẫn tôi đường đi nước bước như ở nhà nữa. Tôi đang lần mò trong phòng để tìm đến cửa sổ thì có tiếng ổ khoá mở lách cách rồi tiếng anh Liêm vang lên:

- Như, làm gì đó ?

Tôi đáp ứng :

- Dạ... em tìm cái cửa sổ.

- Cửa sổ lỗi này, để anh đưa Như đến.

Anh Liêm nắm tay tôi dìu đến bên cửa. Gió mát lùa vào làm tôi thoải mái. Giọng anh nhẹ vang lên bên tai :

- Có gì cần thì Như kêu anh nghe ! Nhà có hai anh em mà Như không kêu làm sao anh biết được ! - Dạ... em sợ phiền anh.

Anh Liêm gạt đi :

- Phiền gì lạ vậy. Em là em anh thì anh phải lo cho em chứ.

Hai anh em im lặng bên nhau. Tự nhiên tôi nghe một cảm giác êm đềm bắt gặp lần đầu tiên kể từ ngày tôi bị tai nạn. Tôi đưa tay lên vén mái tóc. Bàn tay tôi chạm phải khuôn mặt anh Liêm đang nhìn xuống. Tôi hoảng hốt rút nhanh tay lại. Anh Liêm phá tan không khí im lặng :

- Đàlat chắc vui lắm Như hả ? Anh chưa có dịp đi Đàlat bao giờ.

Tôi ngạc nhiên :

- Anh chưa đi bao giờ ư ?

- Chưa, vì nếu anh đi thì chắc chắn anh phải ở lại nhà chú thím, và như vậy là hai anh em mình đã phải biết nhau nhiều rồi. Như vậy là coi như anh chưa hề biết Đàlat đó. Bây giờ em kể cho anh nghe về Đàlat đi.

Câu hỏi của anh Liêm gợi lên trong đầu óc tôi bao nhiêu là kỷ niệm. Kỷ niệm những ngày tháng vô tư bên bè bạn, mái trường nằm trong sương, con đường dốc ngày hai buổi đi về. Tôi nhớ lại mấy hàng cây thông cao vút sào sạc, nhớ lại cây cầu nhỏ nằm ven bờ hồ. Hình ảnh Đà Lạt ăn sâu vào tiềm thức tôi và có lẽ sẽ không bao giờ phai nhạt. Trong sự khơi dậy mãnh liệt đó, tôi miên man kể cho anh Liêm nghe tuổi thơ ấu của mình. Tôi nói như chưa bao giờ được nói bởi vì tôi sợ mình không còn cơ hội nào để bộc lộ cảm nghĩ của mình nữa. Tôi nói cả buổi tối kinh hoàng mà tôi đứng bên khung cửa kính như hôm nay tôi đã đứng, có điều không có anh đứng sau lưng. Anh Liêm ngậm ngùi vuốt tóc tôi.

- Em buồn lắm hả Như ?

Tôi lắc đầu :

- Nỗi buồn nào rồi cũng quên đi anh ạ ! Không thể nói là em không buồn nhưng phải nói là em quên rồi. Mới đầu em cũng đau đớn cho số phận, nhưng lâu rồi em đâm ra chấp nhận dễ dàng.

Anh Liêm thở dài.

- Từ trước anh vẫn nghe ba mẹ anh nhắc em luôn. Ba mẹ bảo em ngoan và hiền. Nhưng anh chưa có dịp gặp em thì em đã về đây. Nhưng Như đừng buồn nữa, chắc

em hiểu sở dĩ chú thím đưa em về đây là để lo giấy tờ đưa em qua Nhật chữa trị.

Tôi cười buồn :

- Em biết chứ anh. Nhưng sự chữa trị nào rồi cũng đưa đến một kết quả thảm hại.

Nói đến đó, tự nhiên hai dòng nước mắt ứa ra. Tôi nhớ đến nỗi chờ mong một tuần lễ ngày tháo băng mắt và cái kết quả thê thảm của nó. Tôi nhớ đến nỗi thảng thốt của mình khi băng mắt đã được mở ra mà chung quanh tôi vẫn là một màu đen dày đặc đến dễ sợ. Anh Liêm lau nước mắt cho tôi.

- Anh xin lỗi đã nói đến sự thua thiệt của em. Nhưng em bi quan quá. Phải hy vọng Như ạ ! Em phải nhớ là kỹ thuật giải phẫu ở Nhật tiến bộ vượt bậc. Em qua đó sẽ được trả lại ánh sáng.

Tôi không trả lời, nhưng kể từ lúc đó, tôi thấy anh Liêm như một sự cần thiết cho đời sống của tôi. Anh an ủi và vỗ về sự đau khổ của tôi. Ở bên cạnh anh, tôi thấy mình vui đi rất nhiều những bức tức vô cớ mà tôi thường bắt gặp lúc ở nhà. Ngoài những giờ học, hai anh em tôi lúc nào cũng ở bên nhau. Một hôm tôi đang ngồi bên cửa sổ đợi anh Liêm về, thì có tiếng chân ai sau lưng. Không cần nghe tiếng nói tôi cũng hiểu đó là

23 | Cơn Lốc

bước chân anh Liêm, tôi hỏi trước :

- Anh đi học về rồi sao ?

Anh Liêm cười khi :

- Như tài quá hả ? Sao biết anh ? Ủ, hôm nay anh về hơi sớm tại khỏi làm thí nghiệm. Anh có tin này cho em.

Tôi ngạc nhiên :

- Tin gì đấy anh ?

- Ba mẹ em vừa thư về cho biết là phải đến hè này mới đưa em sang Nhật được, bởi vì ông kỹ sư người Nhật, bạn của ba em chưa hết nhiệm kỳ ở đây.

Tôi ngắt ngang :

- Chỉ có vậy thôi sao anh ?

- Chưa - Còn nữa. Chú thím muốn hỏi em xem bây giờ ý em thế nào. Như thế là còn hơn năm tháng nữa mới phải đi Nhật. Chú thím muốn biết xem em có muốn về Đà Lạt ở cho đến ngày đó rồi đi hay không. Hoặc là muốn ở dưới này cho vui. Ý em thế nào ?

Tôi cắn môi. Còn năm tháng nữa. Một khoảng thời gian khá dài, tôi có nên trở về sống trong khung cảnh

quen thuộc của gia đình hay là cứ ở đây, bên cạnh anh Liêm mà tôi tin cậy một cách kỳ lạ. Tôi hỏi :

- Em cũng chưa biết tính sao. Thôi để sáng mai em xin trả lời ba mẹ em.

Cả đêm hôm đó, tôi trằn trọc khó ngủ. Hai ý tưởng mâu thuẫn nhau đến dần xé tôi. Ở lại đây thêm năm tháng nữa hay là trở lại Đàlat gió lạnh và sương mù. Về với ba mẹ, các em hay là ở lại Sài Gòn xa lạ này? Và anh Liêm. Tôi không chối cãi là anh chiếm quá nhiều thời giờ của tôi. Tôi mong anh đi học về từng giây từng phút, có anh bên cạnh là tôi cảm thấy yên tâm và thoải mái lạ. Đôi lúc tôi tự hỏi nếu không có anh Liêm thì những tháng ngày tăm tối của tôi sẽ vô vị đến đâu. Từ một linh cảm mơ hồ của con gái, tôi tưởng như tôi không thể xa anh Liêm được. Vậy thì nói gì đến năm tháng phải về Đàlat. Năm tháng ! Mỗi ngày tôi sẽ không được nghe giọng anh kể những mẩu chuyện vui nho nhỏ, sẽ không được đôi tay anh dìu đi trong từng lối nhỏ trong nhà ! Anh Liêm gần gũi và hiểu tôi đôi lúc hơn cả tôi hiểu tôi nữa. Anh đón trước được những tư tưởng bi quan của tôi và biết cách làm cho nó không bộc lộ ra, chặn đứng nó lại bằng những câu nói lạc quan và dịu dàng của anh. Sống bên cạnh anh Liêm, tôi quên đi mình là một đứa bé tật nguyền đang cần ánh sáng, bởi vì anh như một ánh sáng tỏa chung quanh tôi một làn hào quang chói

chang. Có lẽ tôi mến Sài Gòn qua những lời thuật của anh Liêm mất rồi. Anh Liêm, anh Liêm ! Sao lúc nào tôi cũng nghĩ tới anh, cũng nhớ tới anh. Có lúc ngồi một mình, nghe thấy động nhẹ sau lưng, tôi tưởng chừng như anh Liêm đang đứng đâu đó sau lưng tôi. Trong nỗi cô đơn vây phủ bởi bất hạnh, tôi thấy anh cần thiết như hơi thở. Bởi vì bây giờ tôi không thể đơn lẻ, tôi đang mang trong lòng niềm mặc cảm sâu xa mà anh rất tế nhị, đã giúp tôi cởi bỏ lần mòn cái mặc cảm đó. Tôi quyết định ở lại. Dù tôi nhớ ba mẹ và các em tôi, nhưng tôi không thể trở về khung cảnh cũ trong lúc này. Khung cảnh chắc chắn sẽ gợi trong tôi nỗi kinh hoàng buổi tối hôm đó. Thật ra, tôi đang trốn chạy. Tôi trốn chạy cái ý nghĩ thật nhát của mình là tôi không thể nào xa anh Liêm được, thế thôi.

Chương 3

Ngày tháng qua đi bình thường. Một hôm, anh Liêm dẫn về nhà một người bạn đồng lớp. Anh giới thiệu tôi với người đó. Anh ta tên là Nghi. Nghi ! Trùng tên với đứa em tôi rồi. Nghi nói chuyện duyên dáng và pha trò làm tôi cảm thấy vui lây theo câu chuyện. Anh Liêm ngồi bên cạnh tôi trên canapé. Anh cười cười :

- Như biết không, thằng Nghi này giỏi nhất lớp đó. Không đứa nào qua nổi đó.

Tiếng Nghi :

- Mà chỉ được cái bốc thơm tao !

Tôi xen vào :

- Em cũng nghĩ là anh Nghi giỏi lắm.

Nghi hỏi :

- Sao Như nói thế ?

- Tại... em nghe giọng nói của anh, em đoán thế.

Cả ba anh em cười xoà. Nghi cũng như anh Liêm, tỏ ra sẵn sóc tôi. Từ đó, Nghi hay đến nhà bác tôi chơi, và dù không có anh Liêm, Nghi vẫn ngồi lại rất lâu. Nghi

nói cho tôi nghe về cuộc đời Nghi dù tôi không bao giờ hỏi. Lâu dần, tôi nhận thấy một điều mà từ trước tôi vẫn chưa nhận ra, đó là hình như Nghi yêu tôi ! Nhưng dù suy luận ra được như thế, tâm hồn tôi vẫn không một mảy may rung động về Nghi. Tôi thấy Nghi hoàn toàn chỉ là một người bạn. Nghi không thể thay thế chỗ đứng của một người con trai khác rất gần gũi mà không thể thiếu trong tâm hồn tôi được. Quả vậy, dù tôi tìm cách chối quanh, dù tôi không dám công nhận một cách ngang nhiên đi nữa, thì sự thật vẫn muôn đời là sự thật: Tôi đã yêu anh Liêm. Yêu người anh con bác của tôi. Tôi tự hiểu như thế nhưng tôi cũng không thể kết án mình được. Tôi là một đứa con gái cô đơn. Trong sự lạc lõng giao động của một chuyển tiếp trạng thái thân thể, tôi cần phải được an ủi vỗ về bằng một tình cảm và an ủi dịu dàng. Hơn ai hết, anh Liêm có bên tôi. Chính vì như thế mà tôi không thể yêu Nghi.

Buổi chiều vắng và buồn, không khí oi nồng của những ngày dứt mưa làm tôi khó thở. Ngồi bên khung cửa sổ, tôi chống tay lên cằm, mơ màng nghĩ đến tương lai. Nếu một ngày mai may mắn tôi được thấy lại ánh sáng của cuộc đời, tôi sẽ thấy anh Liêm. Tôi sẽ thấy con người đã đem đến cho tôi bao nhiêu là an ủi đó. Chợt có tiếng chân ai đi nhẹ sau lưng. Không phải là bước chân anh Liêm. Tôi nhận xét như thế, bởi vì từ ngày thị giác không còn làm việc nữa thì thính giác đâm ra đặc

lực trong việc nhận diện bất cứ vật gì chung quanh. Tôi hỏi :

- Ai đó ?

Giọng nói vang lên sau lưng :

- Anh đây !

Tôi reo lên :

- A, anh Nghi. Anh đến chơi !

Nghi ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Ủ, Liêm đâu em ?

Tôi ngập ngừng :

- Dạ, anh Liêm đi ra nhà thuốc tây mua gì đó.

- Sắp về chưa ?

- Dạ chưa đâu, cũng mới đi !

Tôi nghe Nghi thở ra nhẹ nhẹ. Im lặng. Nghi tiếp :

- Như này, hình như em đang suy nghĩ gì. Anh có quấy rầy em không ?

Tôi vội vã lắc đầu :

29 | Cơn Lốc

- Dạ đâu có, em đâu có nghĩ ngợi gì.

- Có, em dẫu anh.

Tôi quả quyết :

- Thật mà, em chả nghĩ gì hết !

Giọng anh Nghi buồn buồn :

- Em là con nít, tư tưởng của em bộc lộ rất nhiều ra khuôn mặt. Nếu anh không làm thì Như đang nghĩ về một vấn đề gì đó. Tương lai chả hạn.

Tôi ngạc nhiên thật sự :

- Sao anh biết ?

- Khi em nghĩ về tương lai, khuôn mặt em rạng rỡ hẳn lên. Như này, anh hỏi thật, một mai khi em đã được chữa khỏi, em...

Nghi ngưng bật câu nói ! Một sự im lặng ngọt ngào rơi xuống. Tôi sờ soạng tìm bàn tay Nghi. Nghi chợt nắm nhẹ tay tôi, giọng khỏ sở :

- Anh xin lỗi Như. Anh không muốn nhắc đến vấn đề đó. Anh không muốn khơi dậy trong em hình ảnh cũ. Nhưng thật tình, anh muốn hỏi em, một khi em trở lại bình thường, em sẽ nghĩ gì về anh.

Tôi cần môi suy nghĩ. Tôi không thể trắng trợn nói ra với Nghi là tôi không nghĩ gì về Nghi cả. Là con gái, tình cảm tôi rất bén nhạy, dễ giao động và dễ cảm động. Tôi mến Nghi dù tôi chưa hề biết Nghi ra thế nào. Nhưng tôi cũng chỉ mến Nghi thôi. Yêu Nghi thì không. Bởi vì tôi không thể yêu một lúc hai người. Tôi mang mặc cảm phạm tội bởi dù sao anh Liêm cũng là anh của tôi. Nhưng tôi làm cách nào bây giờ. Đột nhiên trong trí tôi nảy sinh ra một tư tưởng. Hay là tôi thử dùng Nghi để mà quên anh Liêm. Bởi vì tuy đam mê, nhưng tôi cũng mơ hồ nhận thấy tình yêu đơn phương của tôi đối với anh Liêm chỉ là một tình yêu có mở đầu mà không bao giờ có đoạn kết, bởi vì tôi chỉ là một đứa tật nguyên, hơn một chút, lại còn có bức tường luân lý và lễ giáo ngăn chúng tôi lại nữa. Tôi nghĩ như thế, nhưng điều đó chắc gì tôi thực hiện được. Tiếng Nghi vẫn tiếp tục :

- Anh không muốn làm rối loạn cuộc sống bình thường trong em, nhưng anh cũng không thể đối với chính anh được nữa. Như hiểu không ?

Tôi vờ lắc đầu, giọng tôi pha một âm thanh nghe sắc lạnh và tàn nhẫn, khác hẳn với những gì tôi dự định muốn nói :

- Anh muốn nói gì ?

Nghi khỏ sở :

- Em không hiểu sao ?

- Không !

Nghi im lặng rất lâu rồi đứng lên. Anh cáo từ ra về. Tôi ngồi im nghe bước chân Nghi xa dần mà không hiểu được con người thật của mình nữa. Thì chính tôi vừa nghĩ sẽ níu kéo Nghi, sẽ nhờ sự an ủi của Nghi mà quên đi hình ảnh của anh Liêm đã ghi quá đậm trong tâm hồn, nhưng sao lời nói tôi thốt ra lại lạnh lùng đến thế. Hình như những lời nói đó như một mũi tên nào vô hình, từ đâu xuyên thẳng ra làm tôi không thể kiềm giữ và kiểm soát. Tôi ôm đầu khỏ sở. Tự nhiên tôi đâm ra buồn rầu, oán trách vắn vơ. Phải chi tôi đừng bị tai nạn thì tôi đâu có gặp anh Liêm, đâu có được anh thăm nom săn sóc và như thế tôi đâu có bị rơi vào hoàn cảnh rắc rối hôm nay. Đầu óc tôi rối bời, cho đến lúc tôi nghe bước chân anh Liêm.

- Em làm gì đó Như ?

- Dạ, em không làm gì cả anh.

Bàn tay Liêm vuốt làn tóc tôi, giọng anh trìu mến :

- Anh mua cho Như hộp kẹo Nhật mà Như thích ăn nhất đó. Cô bé đền anh gì nào ?

Bao giờ cũng thế, anh Liêm đi ra phố là không quên quà của tôi. Tôi cảm động đưa tay nhận hộp kẹo nho nhỏ.

- Em cảm ơn anh.

Anh Liêm ngồi xuống cạnh tôi.

- Anh hỏi thật, hình như em đang buồn ?

Tôi chối biến :

- Đâu có !

- Chẳng lẽ em dẫu anh ?

Tôi lắc đầu. Phải rồi, tôi đang buồn thật. Nhưng làm sao tôi nói cho anh nghe nỗi buồn của tôi bây giờ. Tôi không hiểu anh Liêm đối với tôi như thế nào, có thể anh chỉ xem tôi là một đứa em đau khổ cần được thăm nom và săn sóc tử tế. Có lẽ chỉ như thế, không hơn và không kém tí nào. Vậy thì làm sao tôi có thể nói thẳng với anh là em đang khổ sở chỉ vì anh ? Tôi đánh trống lảng :

- Em nghĩ đến tương lai. Em không hiểu một mai khi em đã lành bệnh, nếu em may mắn lành bệnh, anh có thương em như bây giờ không ?

Anh Liêm nâng mặt tôi lên.

33 | Cơn Lốc

- Kìa Như, em nói gì lạ vậy ! Anh em mà không thương em thì thương ai !

- Anh có thật thương em như em... Anh Liêm lắc mạnh hai vai tôi :

- Như, gì thế ? Sao em hỏi lạ vậy ?

Tôi lắc đầu, nước mắt ràn rụa.

- Là vì em không muốn như thế. Em không chịu đựng được. Nếu anh hiểu dùm em. Em... Nếu anh hiểu được em. Dù chỉ một chút thôi cũng đủ cho em sung sướng. Nhưng anh không chịu hiểu. Anh không muốn hiểu. Tại sao thế...

Tôi vùng lên, quờ quạng chạy về phòng. Anh Liêm không đuổi theo tôi. Chắc anh vẫn ngồi bất động. Tôi vùi đầu vào tấm drap. Trời ơi ! Sao tôi lại nói thế ! Vậy là tôi đánh mất niềm tin và tình thương nơi anh Liêm rồi. Tôi nằm im như thế rất lâu. Một lát sau, có tiếng bước chân và anh Liêm ngồi xuống mép giường.

- Anh hiểu em rồi. Đừng khóc nữa !

Tôi vùng dậy ôm lấy anh.

- Anh Liêm, đừng bỏ Như, Như sợ lắm. Anh thấy không, chung quanh em chỉ là bóng tối, bóng tối dày đặc. Em không thể tự mình bước đi được. Em muốn

chết. Em không muốn sống nữa. Nhiều lúc em nghĩ nếu không có anh cuộc đời em sẽ ra sao trong ngày tháng tăm tối này. Em coi anh như tinh thần của cuộc sống. Em không thể thiếu anh... Anh Liêm dịu dàng :

- Anh hiểu rồi. Sao nữa em...

- Sở dĩ em không về Đà Lạt trong năm tháng là vì em sợ xa anh, không có sự thăm nom săn sóc của anh. Ba mẹ em, các em của em, tất cả cũng không đủ làm cho em quên được anh đâu.

Tôi không hiểu anh Liêm nghĩ gì, nhưng tiếng thở dài của anh như xé nát tâm can tôi. Có lẽ tôi đã làm anh khổ sở. Thật tâm tôi đâu có muốn như thế. Tôi gục đầu vào thành giường, khoảng đen tối trước mặt tôi bây giờ quen thuộc đến trở thành một ám ảnh mất rồi. Tôi đang bị vây bủa bởi chập chờn mơ ước, một thứ mơ ước chỉ tượng hình trong đầu khổ bao giờ cũng là một mơ ước khó thực hiện. Tôi sống trong sự phập phồng lo ngại một ngày mai không còn có anh Liêm bên cạnh. Tôi yêu anh. Điều đó có lẽ đã thành sự thật. Dầu có dấu diêm và che đậy đến đâu đi nữa, thì chính trong những giờ phút tôi sống thực với con người tôi nhất, tôi vẫn nghe vang vang trong lòng mình câu đậm đà ngọt ngào đó. Tôi biết mình có tội, càng yêu anh Liêm tức là càng đào sâu một cái hố phân cách và sẽ không có cách nào vượt qua được. Nhưng tôi không thể dứt bỏ

được. Tình thương yêu sẵn sóc anh dành cho tôi rất vô tư và tự nhiên thì tự tôi đã làm cho đổ vỡ. Bây giờ tôi và anh không thể dừng lại. Anh Liêm đã biết tôi yêu anh, sự dối xử của anh tự nhiên thay đổi. Tôi thấy anh tránh những dịp gặp gỡ chỉ có hai anh em. Anh vẫn sẵn sóc tôi, nhưng sự sẵn sóc của anh có một nét gì ngại ngùng. Tôi không phân tích được nhưng tôi hiểu như vậy. Tôi không ngờ đưa con gái như tôi lại bị lôi vào một cơn lốc tình cảm quay cuồng như vậy. Tôi không hiểu cuộc tình này đẩy đưa tôi đến đâu. Có lúc tôi muốn quên anh Liêm bằng cách định xin hai bác cho tôi trở về Đalat sống nốt những ngày tháng tăm tối, nhưng sao khi sắp mở miệng, là viễn ảnh một ngày mai không có Liêm trong cuộc sống làm cho tôi chùn bước.

Một hôm Nghi đến vào lúc anh Liêm không có nhà, ngồi bên tôi trong vườn hoa, Nghi nhịp nhịp giầy khua nên một âm thanh quen tai, giọng Nghi buồn buồn :

- Đôi lúc anh không hiểu có những điều anh nói với Như mà em không đủ khả năng hiểu thật hay là em cố tình không chịu hiểu. Tôi không đáp lời, Nghi tiếp :

- Hình như trong tâm hồn em đang có một sự giao động hoang mang nào đó mãnh liệt lắm. Anh không trông mong gì em sẽ thổ lộ với anh, nhưng anh vẫn hy vọng có lúc em thấy cần anh. Tôi lắc đầu nhẹ nhẹ :

- Không, em có gì đâu, vẫn vậy !

Nghi chua chát :

- Anh biết, em không bao giờ chịu nói với anh đâu. Nhưng anh cũng có thể tự tìm hiểu vậy. Tại sao em không nghĩ là anh có thể giúp em một phần ?

Tôi buột miệng :

- Giúp em ? Mà... giúp bằng cách nào ?

- Cách nào cũng được. Miễn là cách đó không vượt khỏi khả năng của anh và làm em sung sướng.

Tôi nắm chặt hai tay, sao Nghi lại biết ? Có phải Nghi biết thật không hay chỉ là Nghi chặn đầu tôi ?

Mà nếu Nghi biết thật thì Nghi có giúp được gì cho tôi, cho Liêm không ? Nghi yêu tôi, mà tại sao Nghi lại muốn giúp đỡ cho tôi được sung sướng hạnh phúc với kẻ khác ? Có thật tâm Nghi muốn thế hay đó chỉ là những lời thốt ra trong lúc bông bột muốn thoả mãn lòng kiêu hãnh của mình. Tôi không thể hiểu được. Tiếng Nghi lại vang lên :

- Có phải em yêu Liêm ?

37 | Cơn Lốc

Tôi giật bắn mình :

- Anh nói gì ?

- Em yêu Liêm !

- Không, không ! Anh nói gì kỳ vậy, anh làm rồi. Chúng em là bà con mà, sao anh hỏi lạ vậy ?...

Nhưng Nghi đã chặn đứng câu nói của tôi bằng một giọng tuy nhẹ nhàng nhưng đầy phần nộ :

- Em muốn dẫu anh ! Tại sao em muốn dẫu anh ! Em hãy nói thật cho anh biết. Tuy anh thương em, nhưng không phải vì thế mà anh đi phá rồi tình em đâu. Anh không đến nỗi tệ như thế, em hãy tin anh. Nào, bây giờ hãy trả lời thật, có phải em yêu Liêm nhiều lắm ?

Tôi cắn môi, nước mắt tự nhiên tuôn dòng xuống má.

- Vâng, anh... em cũng không hiểu tại sao... Nhưng quả thật có như vậy.

- Có phải em yêu Liêm vì Liêm gần gũi bên em và lo âu, săn sóc cho em ?

- Cũng có lẽ. Em không hiểu tại sao em lại mến anh ấy nhiều quá. Anh thông cảm cho em. Một đứa con gái đang sống bình thường đột nhiên bị đẩy vào một môi trường khác hoàn toàn lạc lõng và xa lạ. Em không

chống chọi được với sự cô đơn một ngày một lớn rộng trong tâm hồn. Em cảm thấy rõ ràng là mình già trước tuổi. Trong khi đó, Liêm sẵn sóc cho em. Em hiểu là Liêm chỉ đến với em trong tư thế một người anh không hơn không kém. Nhưng em thì đã buông thả cho tâm hồn mình có những giờ phút rung động sâu xa mà đáng lẽ ra em phải kềm giữ để không mang mặc cảm phạm tội. Có phải em có tội nhiều lắm không anh ?

Nghi Chậm rãi :

- Không, em chỉ là một đứa bé yếu đuối. Em không có lỗi gì cả. Và không ai có lỗi hết !

- Cảm ơn anh...

Từ lúc tôi nói thật với Nghi tâm tư mình, tôi cảm thấy nhẹ nhõm như được ai chia sẻ bớt gánh nặng đang trĩu trên vai tôi. Nghi biết mối tình của tôi mà vẫn đến đều thăm nom tôi. Lâu dần rồi bước chân anh đậm ra quen thuộc đối với tôi như bước chân anh Liêm vậy.

Cuộc sống trôi bình lặng. Ba mẹ tôi thỉnh thoảng đưa các em xuống thăm tôi. Một hôm, mẹ tôi ngỏ ý đưa tôi về Đà Lạt chơi nửa tháng. Dự tính đó được mẹ tôi mang ra nói với tôi vào lần mẹ tôi đưa Hiền và Đức xuống thăm tôi. Ngồi trên mép giường, bàn tay mẹ tôi vuốt vuốt mấy sợi tóc trên trán tôi. Mẹ tôi nói :

39 | Con Lắc

- Con có muốn về nhà chơi một thời gian không ?

Tôi ngạc nhiên :

- Chi vậy me ?

Me tôi cao giọng :

- Chẳng có gì. Ba me muốn con về một thời gian cho vui nhà vui cửa. Vắng con nhà buồn lắm.

Tôi nằm im. Tôi không hiểu trong thâm tâm mình có muốn về không nữa. Từ ngày tôi bị tai nạn, tính tình tôi chợt nhiên biến đổi. Tôi không hiểu tôi muốn gì, cần gì nữa. Nhưng tôi tự thấy, dù có muốn về hay không, thì tôi cũng không thể phụ lòng ba me tôi thêm lần nữa. Đã mấy lần ba me tôi ngỏ ý đưa tôi về mà tôi đều từ chối. Bây giờ tôi còn viện được lý do nào nữa để ở mãi đây. Tôi trả lời me tôi :

- Bao giờ về me ?

- Ba ngày nữa. Chờ mua vé Air Vietnam cho con chứ vé me và mấy em là vé khứ hồi, chỉ cần ghi ngày lại là đi.

Tôi dạ nhỏ rồi im lặng. Tôi không muốn me tôi ngồi trong phòng tôi nữa, tôi muốn được một mình nằm để trần trở với những ưu tư của mình.

Chương 4

Theo me tôi về Đà Lạt, tôi sống lại cảm giác của những ngày tuổi nhỏ. Không khí lạnh buốt, tiếng thông reo vi vu và những con đường dốc dựng đứng làm mỗi chân. Những ngày thơ ấu đã trôi qua và không bao giờ trở lại, cũng như tuổi thiếu nữ của tôi vậy. Tuổi con gái tôi chưa hưởng trọn vẹn thì đã bị ngắt ngang bởi một biến cố lớn. Tôi biết là mình đã già đi trước tuổi rất nhiều. Bằng có là những ý niệm của tôi về cuộc sống, sự phân tích chín chắn của tôi về những diễn tiến chung quanh. Tất cả cho phép tôi tự kết án mình là bà cụ non trong khi chưa đi qua thời kỳ thiếu nữ. Thỉnh thoảng, tôi nhớ lại ngày tháng vô tư khi tôi còn tung tăng đi đến trường với bạn hữu. Sự già nua kéo đến quá nhanh làm tôi choáng váng.

Đà Lạt mấy hôm nay trở lạnh, tôi cuộn mình trong chăn nằm trên giường. Tôi nghe tâm hồn mình dậy lên một niềm luyến nhớ sâu xa. Tôi nhớ anh Liêm, nhớ những câu an ủi dịu dàng êm đềm của anh, nhớ những buổi tôi sờ soạng tìm lỗi đi, bàn tay anh ôm vai dịu tôi. Tôi nhớ giọng thở dài, bước chân anh rón rén sau lưng. Tôi nhớ anh đến nỗi tôi thấy Đà Lạt là địa ngục và gia đình tôi là những ác quỷ. Thụy Hiền đến bên cạnh lúc nào tôi không hay. Nó vòng tay ôm bờ vai tôi :

- Chị Như...

41 | Con Lốc

- Chi vậy em ?

- Sài Gòn vui há chị - Mấy hôm chị không có ở đây, Đà Lạt lạnh hơn mọi năm. Tôi trả lời cho qua chuyện :

- Thế à...

Con bé có vẻ muốn nói nhiều hơn :

- Vâng, và sương mù rất đậm... tụi em... Tôi ngắt lời nó :

- Trong thời gian chị ở lại Sài Gòn, em có nghe ba mẹ nói gì về chị không ?

Đây là lần đầu tiên kể từ ngày tôi bị tai nạn, tôi chịu nói chuyện riêng với Thụy Hiền và hỏi han nó một cách dịu dàng và thành thật. Thụy Hiền trả lời bằng một giọng cảm động :

- Không đâu chị - Ba mẹ chỉ bảo là có lẽ khí hậu dưới đó thích hợp với chị. Hơn nữa, Đà Lạt mấy dạo đó cũng không tốt đẹp gì. Lạnh quá nên chính ba mẹ cũng không mong chị về đây mấy. Tôi sờ soạng nắm bàn tay nó :

- Thế ở trường, có gì lạ không em ?

Thụy Hiền reo lên như chợt nhớ ra :

- Có, vậy mà lâu nay em quên.

Rồi nó nói như phân trần :

- Với lại tại chị không nói chuyện với em nên em cũng không dám tự ý nói nhiều. Tôi cảm động :

- Thôi em nói đi.

Giọng Thụy Hiền kể lể :

- Chị nhớ anh Thân học terminal ở trường trên đồi không ? Ảnh cứ hỏi thăm chị hoài hà. Em đi học về, ảnh chặn đường em lại hỏi chị có được khoẻ không ? Có hôm em đi lối khác, mấy ngày sau trở lại lối cũ cũng thấy anh !

Tôi hỏi :

- Rồi em nói sao ?

- Thì em nói chị về Sài Gòn ở rồi.

Tôi mỉm cười cố hình dung lại vẻ mặt của Thân. Tôi và Thân không quen nhau, nhưng thỉnh thoảng những buổi tan trường, Thân đến đứng đón. Đón chỉ để nhìn tôi chứ không phải là để nói chuyện vì có quen gì nhau đâu. Không ngờ Thân vẫn còn nhớ. Tôi thắc mắc :

- Thân có biết chị bị thế này không ?

Tiếng Thụy Hiền vang lên :

- Biết chứ chị. Anh ấy nói muốn thăm chị mà không biết làm sao - Em tức mình vì anh ấy cứ hỏi thăm chị hoài tui bạn nói quê quá, nên em bảo đại là về Sài Gòn mà thăm.

- Thế hấn đâu dám về ?

- Bởi vậy, từ đó mới thôi hỏi thăm.

Rồi nó cười lớn, ngây thơ và hồn nhiên. Chợt tôi nghe thềm được một khoảnh khắc sống hồn nhiên như Thụy Hiền, thềm nắm giữ lại một thời gian không ưu tư mặc cảm. Nhưng điều đó có lẽ không được. Tôi thấy trong lòng nhen nhúm một chút gì ghen tức. Thụy Hiền sao nó không phải khổ sở như tôi. Sao nó lại có thể sống bình thản trong khi tôi đau đớn dằn vặt. Sao nó lại được nhiều đặc ân trong khi tôi cúi đầu hứng chịu bất hạnh... Thụy Hiền vẫn kể lể :

- Bên trường em năm rồi cũng vui vui... Lúc mà... Không kèm giữ nổi, tôi hét lên :

- Thôi cô im đi, im đi ! Cô làm ơn cho tôi xin một chút im lặng của cô đi. Phải rồi, mấy người sung sướng quá, mấy người hạnh phúc quá ! !...

Tôi xua tay trong khoảng không.

- Mấy người đi đi... và im hết, im dùm tôi nhờ.

Ngạc nhiên trước thái độ thay đổi quá bất ngờ của tôi, Thụy Hiền áp úng :

- Nhưng mà... Chị Như, em...

Tôi hét lên :

- Đi, tôi bảo cô đi ra khỏi phòng này !

Tiếng chân lúp xúp rời khỏi phòng, cánh cửa đóng sập sau lưng. Tôi ôm mặt gục xuống. Tại sao tôi lại làm thế. Thụy Hiền nó có tội tình gì đâu ? Tôi hành hạ nó để thỏa mãn cái gì trong tôi. Sao tôi chỉ muốn đem phiền muộn đến cho những người chỉ mưu toan làm cho tôi sung sướng. Nhưng chính buổi chiều đó tôi hiểu là mình không thể tiếp tục sống ở Đà Lạt. Tôi hiểu tại sao tôi lại bồn chồn vô cớ. Dầu tôi có chối đi nữa, thì sự thật vẫn ẩn khuất đâu đây : Tôi nhớ anh Liêm. Tôi nhớ anh đến điên cuồng và mong được trở lại bên cạnh anh, nghe được giọng nói anh dịu dàng, bàn tay anh ve vuốt trên vai. Anh không thể thiếu trong cuộc sống tôi được.

Tối hôm đó, sau bữa cơm nặng nề, tôi dò dẫm ngồi bên lò sưởi. Một lát sau, mẹ tôi đến bên cạnh : - Hôm nay sao con buồn thế, Như ?

Tôi chối ngay :

- Thừa đâu có mẹ.

45 | Con Lắc

- Chẳng lẽ me làm !

Tôi cúi đầu. Khoảng đen tối trước mặt dậy lên hình ảnh anh Liêm. Một hình ảnh quá mơ hồ được hình thành bằng trí tưởng tượng và lòng yêu thương nồng nhiệt của tôi. Chân dung của anh trong trí tôi có thể là khác xa con người thật của anh, bởi tôi không thể nhìn thấy anh. Nhưng tôi vẫn cố tạo ra một nét mặt nào đó để mà mong nhớ. Giọng nói anh như vang vang đâu đây. Me tôi tiếp :

- Mấy hôm nay me thấy con không bằng lòng việc gì. Có chuyện gì không vừa ý thì cứ nói với me.

Tôi lắc đầu, không đáp. Tôi sợ phải nói thật cảm nghĩ và ước muốn của mình. Lại tiếng me tôi :

- Thôi, hay là để mai me đưa con đi chơi nhé !

Tôi vội từ chối :

- Thôi me, con không đi chơi đâu !

- Thế con muốn gì ?

Một chút im lặng. Rồi tiếng tôi vang lên lạnh lẽo :

- Về Sài Gòn.

- Về Sài Gòn ? - Dạ !

Lại im lặng. Tôi chợt hối hận. Tôi đã làm khổ em tôi, làm khổ mẹ tôi, khổ gia đình. Mọi người chung quanh tôi đã chịu đựng tôi nhiều rồi. Mà họ đã làm gì nên tôi ? Nếu bắt mọi người trong nhà này phải chịu trách nhiệm về nỗi khổ của tôi thì đó là một điều phi lý, bởi vì có ai có lỗi đâu. Tôi đã gieo vào lòng mẹ tôi nỗi đau đớn không thể nào cứu vãn. Nỗi đau đớn của người mẹ đứng trước đứa con không còn muốn sống trong mái gia đình chịu sự săn sóc và thăm nom của mình. Mẹ tôi khổ sở :

- Tại sao con không muốn ở lại ? Các em đã làm gì cho con buồn phải không ?

Tôi lắc đầu :

- Không đâu mẹ ạ ! Các em rất ngoan.- Thế thì tại sao?

Tôi cắn môi - Tôi không thể bảo là « Vì con nhớ một người ». Tôi không nói thật như thế được, chỉ còn cách là bịa ra một nguyên do nào đó.

- Tại vì... vì khí hậu ở đây không thích hợp cho con nữa. Con đã nghe quen thuộc với không khí Sài Gòn nhiều lắm mẹ ạ !

Me tôi siết nhẹ bàn tay tôi :

- Con đừng dối me. Nếu vì khí hậu thì me là người hiểu trước hơn ai hết, hiểu trước khi con hiểu nữa kìa. Bởi vì me sinh ra con và nuôi dưỡng con mà !...

Tôi ấp úng :

- Con... chính con cũng không hiểu nữa.

Tôi gục vào ngực me tôi khóc nức nở. Sáng hôm sau me tôi đưa tôi về Sài Gòn.

Ngồi trên phi cơ, tôi tưởng tượng đến lúc được trở lại căn nhà của bác tôi, được gần gũi bên cạnh anh Liêm. Lần này về Sài Gòn, me tôi không báo trước nên chúng tôi di chuyển bằng taxi về nhà bác tôi. Căn nhà vắng, anh Liêm đi đâu, chỉ mình bác tôi ra đón hai mẹ con tôi. Khoảng bốn giờ chiều, bác tôi rủ me tôi đi ra phố. Còn lại một mình ở nhà trên, tôi sung sướng nghĩ đến lúc anh Liêm bất ngờ thấy tôi ngồi đó. Tôi chợt nảy ra ý nghĩ muốn trêu anh. Tôi mò mẫm đi vào phòng bên cạnh. Căn nhà này tôi đã thuộc đường đi nước bước như là nhà của chính tôi vậy. Ngồi ở phòng bên cạnh tức là phòng ngủ của tôi trước kia sát bên phòng khách. Ngồi trên mép giường, tôi có thể nghe tiếng anh Liêm về bên ngoài nhà. Im lặng rất lâu. Tôi không đoán được là khoảng mấy giờ. Đột nhiên tôi nghe có tiếng chuông

cổng, rồi tiếng máy xe scooter chạy vào sân nhà. Tim tôi đập mạnh, hai tay tôi đặt trên đùi hơi run. Anh Liêm về. Tôi cuống quýt chạy đến bên cửa phòng áp tai vào nghe tiếng động bên ngoài. Tôi cũng không hiểu sao lúc đó tôi lại không chạy ra mừng anh. Có một mảnh lực vô hình nào giữ tôi đứng lại. Và trong trạng thái mong chờ ngây ngất đó, tôi nghe tiếng bước chân lao xao, không phải một mình anh Liêm về, còn một người nữa. Bước đi nhẹ của giày cao gót như nghiền vào tim tôi : « Một người con gái ». Có tiếng kéo ghế rồi anh Liêm :

- Em ngồi chơi.

Tiếng người con gái :

- Cảm ơn anh - Để Liên tự nhiên !

Anh Liêm hỏi :

- Liên dùng gì ?

- Anh cho Liên xin ly nước lạnh.

Bước chân anh Liêm xuống phòng ăn. Một phút trôi qua, anh Liêm trở lên. Họ nói chuyện học đường băng quơ, rồi Liên nói :

- Anh Liêm ! Em không thể nào đợi lâu hơn được. Chính anh hiểu rõ hơn ai hết. Sự chờ đợi giết chết người con gái. Anh không chịu trả lời dứt khoát với em ?

49 | Cơn Lốc

Liên khỏ sở :

- Thì anh đã trả lời với em rồi !

Liên gắt :

- Trả lời, trả lời cái điệu của anh thì làm sao em chịu đựng được ! Anh yêu em phải không, phải thế không ? Tại sao anh không chịu nói ? Em là con gái, chẳng lẽ em cứ theo hỏi anh hoài câu đó. Bây giờ em hỏi thật anh lần chót, anh có còn yêu em không ?

- Em thông cảm cho anh !...

- Anh cứ nói thẳng ra đi, từ mấy tháng nay em thấy anh thay đổi nhiều lắm. Sao vậy anh ?

- Anh vẫn thương em. Nhưng anh không thể đến thường xuyên với em được là vì anh còn bồn phận.- Bồn phận gì ?

- Anh... em không biết, anh có cô em gái...

Tôi nghe tim mình đau nhói. Liên nhắc đến tôi đó, mà giọng anh ngập ngừng. Anh hoàn toàn chưa hay tôi đã trở về đây mà đang ngừng cả sự tuần hoàn trong cơ thể, chờ nghe lời phán đoán của anh. Liên hỏi dồn dập :

- Cô em... sao, anh ?

- Cô em gái mà anh rất thương và cô ấy cũng thương anh. Anh không thể để Như một mình được.

Giọng Liên bức tức :

- Em gái, em gái sao lại không để một mình được ?

- Tại vì Như không bình thường như những người khác.

- Anh muốn nói gì, em không hiểu.

Giọng anh Liêm buồn buồn :

- Như bị mù Liên ạ !

- Thật sao anh ?

Giọng Liên thẳng thốt. Ngừng một chút Liêm tiếp :

- Như cần anh hơn gia đình Như, nên anh không thể bỏ Như để đến với em. Như là một người con gái yếu đuối và lại đang mang một niềm mặc cảm lớn. Anh có bốn phận phải săn sóc Như.

Liên ngắt ngang :

- Nhưng anh cũng nên giới hạn sự chăm sóc của anh lại. Anh đừng để cho Như hiểu lầm...

Liên bỏ lửng câu nói. Tôi nghe cổ họng mình nghẹn cứng. Một niềm bức tức dâng lên làm tôi run rẩy tay chân. Nếu tôi có đủ can đảm, chắc tôi đã nhảy ra siết cổ Liên cho đến chết, hay là dùng đôi tay mà cào cào trên khuôn mặt mà tôi đoán là đẹp. Tại sao Liên ác như vậy. Chung quanh Liên có bao nhiêu người con trai, tôi tin như vậy. Tại sao Liên không tìm đến những người đó, mà lại đến đây. Còn tôi, tôi chỉ có anh Liêm, bởi vì tôi là đứa con gái nhiều thua thiệt. Tôi chỉ có anh và xin được dự phần vào tình cảm của anh, mà Liên cũng còn muốn phá đám ư ? Tôi nghe oán ghét Liên thậm tệ. Câu chuyện bên ngoài vẫn tiếp tục, nhưng tôi thấy hai tai tôi ù lên, tôi lao đảo quờ quạng đi về phía giường ngủ. Vô ý thế nào mà bàn tay quơ ngang, chạm phải và kéo theo cả cái khay đựng ly trên bàn. Tiếng thủy tinh vỡ ròn rã vang lên trong sự im lặng về chiều của căn nhà một cách rõ rệt. Tôi hốt hoảng thu mình trên giường. Tiếng chân anh Liêm dừng lại trên ngưỡng cửa. Rồi giọng anh đầy kinh ngạc :

- Thụy Như !

Có lẽ tiếng kêu và âm thanh tên của tôi đã làm Liên chú ý, nên nàng tiến về phía chúng tôi. Tôi ngồi bất động trên giường, khoảng đen tối trước mắt chợt nhiên như sáng lên vì âm thanh giọng nói âu yếm của anh Liêm :

- Như về đây bao giờ - Sao không cho anh biết trước.
Em có được khoẻ không ?

Tôi cảm động :

- Cảm ơn anh lo cho Như, Như vẫn thường thôi !

- Em về đây với ai ?

- Me em.

Anh Liêm thêm ngạc nhiên :

- Thế thím đâu mà anh không thấy ?

- Me em đi phố với bác gái rồi. Chỉ có em với vú năm ở nhà thôi.

Anh Liêm lo lắng :

- Nãy giờ em ngồi đâu ?

- Dạ, ngồi đây.

- Nếu vậy, em đã... đã nghe hết câu chuyện rồi phải không ?

Liên xen vào, vẻ khó chịu :

- Thì đã sao - Anh cứ làm như là...

Tôi cúi đầu, anh Liêm đặt bàn tay lên vai tôi. Thấy

Liên im lặng, Liên đánh đá :

- Còn gì nữa, nói luôn đi. Thật không ngờ !

Nhưng Liên chưa dứt câu thì anh Liêm đã gắt :

- Liên im đi. Tôi không muốn Như nghe thấy những lời này.

Liên được thể xả xói :

- Phải rồi. Thương nhau thì mới vậy. Anh hãy nghĩ kỹ mà xem. Anh có thể yêu một đứa con gái mù mà lại là em họ của anh không ?

Tôi nghe giá buốt. Lời nói của Liên vạch trần một sự thật đau lòng mà cả tôi và anh Liêm vẫn hằng cố gắng không nghĩ tới. Tôi chỉ là một đứa con gái mù loà. Hơn thế nữa, chúng tôi là bà con... Nhưng con tim có những lý lẽ riêng của nó mà. Những lời của Liên thức tỉnh trong tôi một niềm đau đớn nào thật mãnh liệt. Thấy tôi và anh Liêm yên lặng, Liên nói tới :

- Sao Liêm, trả lời tôi chứ ?

- Tôi lạy cô, tôi van cô. Cô đi khỏi nơi đây dùm tôi.

Liên nói lớn tiếng :

- Không, tôi không đi !

- Cô phải đi ! - Không !

Tôi muốn chạy đi, nhưng sao hai chân tôi vẫn bất động. Tôi thật không ngờ trong đời mình lại xảy ra một sự ghen tương kỳ lạ đến như vậy. Tôi mở muốn rút hai khoé mắt, nhưng màn tối vẫn bao trùm. Thị giác tôi bất lực trong việc nhận chịu người con gái giận dữ đang đứng trước mặt tôi. Tôi không muốn tham dự và phá rối ai cả, nhưng cho tôi xin một điều là đừng bắt tôi xa anh Liêm. Đang lúc hai người giằng co nhau như vậy, thì bác và mẹ tôi về. Anh Liêm hốt hoảng đưa Liên ra ngoài.

Tối hôm đó, bầu không khí ngưng ngừng bao trùm tôi và anh Liêm. Tự nhiên tôi cảm thấy như sắp xa anh, mất anh. Điều đó biểu lộ qua cử chỉ tôi hơi nhiều nên tối hôm đó, anh Liêm vào phòng giữa lúc tôi đang đọc kinh. Chờ tôi đọc kinh xong, anh đến bên cạnh :

- Như, em đang buồn anh phải không ?

Tôi không trả lời, anh Liêm tiếp :

- Anh xin lỗi em. Anh thật tình không biết là em đã về lại đây.

Tôi vẫn im lặng. Chính tôi cũng không hiểu được mình lúc đó nữa. Tại sao tôi không nói gì ? Anh Liêm có lỗi gì đâu ? Có tội gì đâu ? Có chăng là tôi, là kẻ có

tội. Tôi tôi đã đưa anh vào một con đường không có lối thoát. Sự im lặng của tôi làm anh Liêm khổ sở :

- Phải em đang giận anh không ?

- Dạ không.

Anh Liêm khấn khoản :

- Anh thật không biết nói làm sao về việc xảy ra hôm nay. Liên chỉ là cô bạn của anh thôi !

- Em biết.

- Nhưng...

- Có gì đâu. Thì Liên là bạn của anh. Em hiểu như thế, và em cũng hiểu là anh thương em nhiều lắm nữa.

Hai chúng tôi cùng không nói gì. Một khoảng im lặng rơi xuống ngọt ngào. Chợt Liêm nói :

- Còn một tháng nữa em đi Nhật phải không ?

Lâu nay tôi cũng quên hẳn là mình sắp đi Nhật chữa mắt. Chính tôi cũng lấy làm ngạc nhiên về điều đó nữa. Sao tôi không nghe nôn nóng được trở lại cuộc sống bình thường, có ánh sáng, có niềm vui. Và điều làm tôi ngạc nhiên nhất, chính là có đôi lúc, tôi cũng không mong được thấy mặt anh Liêm nữa. Trong con người

tôi đã có một sự thay đổi. Sự thay đổi nó làm cho tôi sống xa thực tại, thu mình vào trong một cái vỏ, vào trong thế giới riêng mà chỉ có tôi sống một mình với tình yêu ngang trái của tôi và anh Liêm. Bây giờ nghe anh Liêm hỏi, tôi mới chợt nhớ ra.

- Em cũng không rõ nữa. Hình như vậy.

- Một tháng nữa, em sẽ lạnh lặn. Em sẽ bình thường trở lại. Anh không hiểu đến lúc đó, em nghĩ về anh thế nào ?

- Em vẫn thương anh. Anh có biết là chẳng gì bôi xóa được hình ảnh mơ hồ, rất trừu tượng của anh trong tâm hồn em cả.

Tôi ngỡ khi tôi thốt lên lời nói tự đáy tim, lời nói chân thành của một kẻ đang yêu như thế thì sẽ làm anh Liêm hài lòng. Nhưng không, tiếng thở dài của anh cho tôi biết là mình đã lầm. Anh im lặng không trả lời tôi. Tôi muốn hỏi anh Liêm nhiều câu, nhưng sao tâm trí tôi rối bời, tôi đâm ra ân hận đã trở về Sài Gòn. Giờ phút mà tôi mong ngóng nhất là giờ phút được gặp gỡ lại anh, bây giờ đã trở thành một vết thương. Nhưng tôi cũng tự hiểu là không xa anh lại được. Tiếng anh Liêm cắt đứt dòng tư tưởng của tôi :

- Nghi hỏi thăm em hoài...

57 | Cơn Lốc

- Thế à !

- Nghi chưa biết em về đây. Nếu biết thế nào nó cũng đến thăm em. Tôi lắc đầu :

- Đến làm gì ?

Nghe giọng nói chua chát của tôi anh Liêm ngạc nhiên :

- Như, tại sao em nói lạ thế ?

Tôi hiểu là anh Liêm chưa hiểu gì về Nghi và tôi. Tôi đánh trống lảng :

- Chẳng có gì. Tự nhiên em muốn nói thế.

Tôi biết là mình đã nói dối quá vụng về, nhưng Liêm đã không hỏi gì thêm, và câu chuyện được quên đi.

Chương 5

Tôi đang ngồi đếm những tiếng mưa rơi lộp bộp trên thềm ciment thì Nghi đến. Anh ngồi xuống cạnh tôi :

- Thụy Như về mà anh không hay.

Tôi hỏi :

- Thế sao bây giờ anh đến ?

- Tại anh mới được biết em về lại Sài Gòn sáng nay.

Tôi hỏi băng quơ :

- Chắc anh Liêm nói.

- Ừ.

Rồi anh hỏi tiếp :

- Đà Lạt vui không Như ?

- Cũng thường thôi anh. Mà có vui hay không, thì em cũng là kẻ đứng bên ngoài những cuộc vui đó. Làm sao em tham dự được khi mà em là kẻ... Tôi bỏ lửng câu nói. Giọng Nghi ân hận :

- Anh xin lỗi đã làm em buồn.

59 | Cơn Lốc

Tôi lắc đầu :

- Anh không có lỗi gì. Em đã quá quen với những sự lờ lăm như vậy của những người chung quanh rồi.

Chợt Nghi hỏi :

- Như biết Liên không nhỉ ?

- Liên nào, có phải Liên quen anh Liêm không ?

- Phải rồi, Liên đó đó.

Tôi ngạc nhiên :

- Biết, Như có biết. Mà sao... anh ?

- Liên quyên sinh rồi !

Tôi thẳng thốt :

- Quyên sinh ? Mà... bao giờ, lúc nào ? Có chết không anh ?

Nghi đáp :

- Không, đã được cứu sống, nhưng coi vẻ xơ xác và buồn.

Một nỗi hối hận tràn khắp tâm hồn. Tôi không ngờ hậu quả của cuộc gặp gỡ hôm đó đã đưa đến một kết quả tàn khốc như thế. May mà Liên không chết. Nhưng

có phải là lỗi tại tôi hay là lỗi tại anh Liêm. Hay là lỗi tại Liên đã quá bông bột mà không chịu suy xét kỹ lưỡng về hành động của mình ? Tôi bối rối hỏi Nghi mà như hỏi chính mình :

- Anh có biết nguyên do vì sao mà Liên tự tử ?

Hình như Nghi lắc đầu nhẹ :

- Anh cũng không được rõ lắm. Có lẽ Liên buồn rầu chuyện gia đình sao sao đó. Ai hỏi nguyên do Liên cũng không nói thì làm sao anh hiểu cho được.

Tôi buột miệng định kể cho Nghi nghe về cuộc hội kiến tay ba hôm nọ, nhưng tôi kịp dừng lại. Tôi nảy ra ý định muốn đi thăm Liên. Tôi muốn đi, nhưng làm sao tôi đi được. Cần phải nhờ đến một người nào đó. Anh Liêm thì chắc không bao giờ chịu làm cái việc ngang trái như vậy. Chỉ còn Nghi, tôi hy vọng sẽ nhờ Nghi đưa đến thăm Liên được. Tôi dò hỏi :

- Anh Nghi này, chị Liên nằm ở đâu thế ?

- Grall.

- Anh có biết phòng không ?

Nghi cười nhẹ :

- Biết chứ. Anh mới vào thăm Liên hôm qua.

61 | Cơn Lốc

Tôi cố đưa Nghi vào câu chuyện :

- Chắc chị Liên... xanh lăm anh nhỉ ?

- Dĩ nhiên. Mà... em hỏi chi kỹ dữ vậy. Bộ quen thân à ?

Tôi lắc đầu :

- Dạ, không thân nhưng cũng khá biết. Anh cho em đi thăm Liên đi nghe anh ?

Nghi ngạc nhiên :

- Thăm Liên ? Em đi thăm Liên làm gì ?

Tôi nói giả lả :

- Thì... quen mà chị ấy bị tai nạn như vậy, em muốn đến thăm để an ủi chị ấy.

Nghi thở dài :

- An ủi chị ấy ! Em chỉ nghĩ đến người khác.

Tôi hiểu rất rõ câu nói của Nghi : Nghi muốn nói gì. Có phải Nghi hỏi tôi, sao em không lo cho em. Sao em không nghĩ đến em. Nhưng Nghi đâu có biết, một khi tôi quyết định đi thăm Liên là tôi đã nghĩ đến tôi rất nhiều. Tôi van nài :

- Nhé, anh đưa em đi thăm chị Liên nhé !
- Không được.
- Sao vậy ?
- Lỡ đưa em đi rồi Liêm nó về nó trách anh ?

Tôi ngạc nhiên :

- Sao lại trách anh ?
- Là bởi vì mấy hôm trước, nó có nói không muốn cho em gặp gỡ nhiều trong thời gian này, sợ người khác vô tình khơi dậy nỗi buồn trong em.

Tôi cảm động. Anh Liêm lúc nào cũng lo cho tôi. Tôi nói dối :

- Nhưng anh Liêm sợ là sợ những ai khác kia. Còn chị Liên chính anh ấy dẫn về nhà giới thiệu với em mà. Em thử hỏi anh, nếu chị Liên không được anh Liêm đưa về nhà giới thiệu thì làm sao em quen chị ấy được. Hồi nhỏ giờ em ở Đà Lạt mà.

Nghi gật gù :

- Em nói có lý.

63 | Cơn Lốc

Tôi đánh thêm nước cuối :

- Vậy anh bằng lòng đưa em đi ?

Nghi xiêu lòng :

- Ừ.

- Chờ em thay áo.

Tôi vào phòng, kêu vú Năm nhờ tìm chiếc áo dài nội hoá trắng. Xỏ tay vào lớp tơ mát lạnh, tôi nhớ kỷ niệm lần mẹ tôi cho tôi chiếc áo này. Đó là một buổi chiều mưa dầm rất nhỏ. Tôi ngồi bên cạnh mẹ tôi nhìn mấy cô nữ sinh trường Bùi thị Xuân ra về. Áo trắng của họ bay trong mưa trông thật đẹp. Chính hôm đó tôi đã nảy ý với mẹ tôi là tôi muốn mặc áo dài nội hoá trắng. Ngay sáng hôm sau, tôi được chiếc áo dài. Chiếc áo dài trắng đầu tiên trong đời bởi vì từ nhỏ tôi chỉ quen mặc đầm. Hôm nay tôi muốn mặc lại chiếc áo dài nội hoá để được trở lại một lần cái tâm trạng ngây thơ mà tôi đã lỡ làm đánh mất rồi.

Tôi theo anh Nghi ra đường. Chiếc taxi chạy quanh co một hồi rồi dừng lại. Nghi dìu tôi qua mấy dãy phòng. Anh ngừng lại và tôi cũng ngừng theo. Mùi ê-te bay thoang thoảng trong không khí làm tôi cảm thấy rùng mình. Anh Nghi gõ cửa. Có tiếng đáp yếu ớt vọng ra mà tôi đoán được ngay là tiếng của Liên.

- Cú vào.

Cánh cửa bật mở. Tôi cảm nhận một hơi lạnh tràn qua y phục. Một tiếng kêu kinh ngạc thoát ra từ phía giường Liên nằm, khi Liên nhìn thấy tôi sò soạng đi cạnh Nghi.

- Như !

Tôi đáp khẽ :

- Vâng, tôi đây.

Có tiếng lăn trở. Có lẽ là Liên định ngồi dậy. Nghi diu tôi ngồi xuống ghế. Trong màn tối của thị giác tôi bất lực, tôi tưởng như mình đang nhìn thẳng vào mắt người con gái trước mặt. Người con gái yếu đuối đã vì một lý do tầm thường mà định hủy hoại cuộc đời mình. Tự nhiên tôi đâm ra thương hại Liên. Nghi giới thiệu e dè :

- Như, em anh Liêm. Chắc Liên biết ?

Tiếng Liên khàn như giọng nói được giới hạn trong cổ :

- Biết !

Tôi nói nhanh :

65 | Con Lắc

- Anh Nghi, em cần nói chuyện riêng với chị Liên một chút xin anh tha lỗi.

Nghi đứng lên, cười khi :

- Con gái gặp nhau, bao giờ cũng có nhiều chuyện nói. Thôi để anh đi có việc. Tỷ nữa anh trở lại đón em.

Câu nói đầy hiểu lầm của Nghi mà hoá ra lại hay. Chờ cho Nghi đi khuất, và cánh cửa đóng sập sau lưng, tôi nói :

- Chị Liên...

Giọng Liên lạnh lùng :

- Cô muốn gì ?

- Tôi muốn gặp chị.

- Để làm gì ?

Tôi ngập ngừng :

- Để nói với chị một câu chuyện.

Liên xa vắng :

- Vô ích. Đối với tôi bây giờ, tất cả đều vô nghĩa. Cô hãy cho tôi được yên.

Tôi dịu dàng :

- Chính ra tôi mới là người cần phải nói lên câu đó trước đây. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy rằng cô đang cần được một sự an ủi... Liên ngắt ngang :

- Và cô đang định đến để « an ủi » tôi, có phải không?

Tôi lắc đầu nhẹ :

- Cô đừng dùng cái giọng nói như thế. Đáng lý ra khi thấy tôi đến đây, cô phải hiểu rõ cái thiện chí của tôi mới phải chứ. Tôi chỉ là một đứa con gái mù loà, việc đi đứng đối với tôi thật khó khăn. Như cô thấy đó, tôi phải nhờ Nghi đưa đi. Nhưng tôi đã cố gắng đến, và mục đích là chỉ để trình bày câu chuyện với cô.

Liên có vẻ đã chịu nghe tôi nói. Có tiếng chuyển động, hình như Liên nghiêng người qua hay là ngồi bật dậy.

- Tôi... xin lỗi Như. Nhưng thật ra, tôi không thiết gì nữa cả thật.

- Tại sao thế, Liên ? Liên nức nở :

- Anh Liêm...

Tôi ngập ngừng :

- Anh Liêm... anh ấy... làm sao hả Liên ?

67 | Cơn Lốc

Liên bật lên :

- Anh ấy không yêu tôi !

Tôi an ủi :

- Tại sao Liên lại nghĩ thế ?

Giọng Liên trách móc :

- Như còn hỏi nữa. Chính Như đã chứng kiến cuộc cãi nhau tay đôi của chúng tôi hôm nọ. Chưa hết Như à, hôm sau, anh ấy gặp tôi tại thư viện, anh ấy còn mắng tôi thậm tệ. Nhưng điều làm tôi buồn và muốn đi tìm sự thoát ly cuộc sống, chính là vì anh ấy tỏ ra không thêm chú ý đến sự hiện diện của tôi nữa...

Tôi tò mò :

- Xin lỗi Liên trước, nhưng cho tôi hỏi nhé. Tại sao mà Liêm phiên trách Liên dữ vậy ?

Giọng Liên lạc trong nước mắt :

- Như không hiểu thật sao ? Thì Liêm trách tôi đã làm cho Như buồn. Liêm nói Như cần tình thương của Liêm hơn tất cả. Nhất là trong thời gian này, nên Liêm không muốn ai làm dấy động cuộc sống tình cảm trầm lặng của Như cả !

Tôi nghe niềm thương mến đi về ngập tràn con tim. Tôi thương Liêm quá và trong khoảnh khắc, tôi muốn chối bỏ ý định hôm nay của mình để chạy bay về nhà gục đầu vào ngực áo anh Liêm mà tạ ơn lòng thương sâu xa của anh đối với tôi. Nhưng tôi kềm chế được cảm nghĩ mình và vẫn ngồi im trên ghế, tôi cố lấy giọng hiểu biết bảo Liên :

- Liêm lắm rồi !

Liên ngạc nhiên :

- Sao Như lại nói vậy ?

Tôi nghe buốt giá khi thính giác tôi tiếp nhận câu trả lời của chính mình :

- Là vì... Tôi đâu có cần Liêm. Tôi đâu có yêu Liêm. Liên cũng biết chúng tôi là bà con với nhau. Đó là một ngăn trở lớn thứ nhất. Hai nữa, tôi đang trong thời kỳ bệnh tật, tôi đâu có thời giờ mà nghĩ đến yêu đương. Tôi còn bao nhiêu chuyện phải lo mà...

Liên mừng rỡ :

- Thật sao, Như nói thật sao ?

Tôi cười buồn :

- Chẳng lẽ tôi đến đây chỉ để nói dối Liên bao nhiêu chuyện. Tôi nói thật đó, tin hay không là quyền của Liên. Nhưng tôi lấy tình thân hữu ra mà khuyên Liên là chớ nên đại dốt như thế nữa. Chỉ thiệt thân mình thôi. Liên thấy tôi không ? Tôi là đưa con gái đáng tìm đến cái chết hơn Liên. Tôi đang sống bình thân mà đột nhiên bị một tai nạn không biết rằng có chữa khỏi không, hy vọng thật mong manh Liên ạ. Nhưng tôi vẫn sống để hy vọng, hướng chi Liên lại là một cô gái có đầy đủ điều kiện để vui sống hơn tôi mà Liên lại đi tìm đến cái chết.

Liên kể lể :

- Nói thật với Như, Liên không thể sống thiếu Liêm được. Liên yêu Liêm chân thành, nên Liên không muốn mất Liêm.

Tôi muốn hét to vào mặt Liên là tôi cũng thế. Tôi cũng chân thành yêu Liêm và tôi cũng không muốn mất Liêm ! Nhưng có một mãnh lực vô hình nào chặn ngang cuồng hống. Tôi bối rối cúi mặt xuống che dấu đau đớn, Liên tiếp :

- Liêm là một cái gì mà tôi cảm thấy quá cần thiết trong cuộc sống. Thú thật với Như, nếu quả thật lần này mà Liêm vẫn lạnh lùng, tôi chỉ muốn chết luôn.

Tôi hoảng hồn :

- Liên nói gì kỳ vậy ?

- Thật đó, yêu nhau mà không được gần nhau thì sống làm gì.

Tôi nghe tình cảm dậy lên một niềm ghen tức nhỏ nhoi đối với người con gái trước mặt, một người con gái mà tôi chưa hề một lần biết mặt. Người con gái đó đầy đủ điều kiện và thậm quyền hơn tôi để yêu Liêm, sống bên Liêm suốt cuộc đời. Liên có quyền công khai yêu Liêm và đứng bên cạnh Liêm trọn đời, còn tôi, tuy yêu Liêm tha thiết, nhưng chỉ được quyền đứng trong bóng tối. Tôi chỉ được nhìn Liêm, chứ không được tiến thêm bước nào. Tâm hồn tôi trong phút chốc chợt lạnh như băng.

- Liên yên tâm. Tôi hy vọng nhiều là anh Liêm sẽ trở về với Liên.

Liên siết bàn tay tôi :

- Cảm ơn Như. Nhưng điều đó có vượt khỏi khả năng của Như không ?

Tôi cắn môi tìm một câu nói thích hợp :

- Không. Vì... Như không yêu anh Liêm. Như sẽ... Câu nói của tôi bị bỏ lửng vì anh Nghi đã trở vào. Tiếng

cửa mở, báo hiệu cho tôi biết là chúng tôi phải chuyển hướng câu chuyện. Tôi sửa nét mặt cho tươi tắn và cười với Liên :

- Ráng mà tỉnh dưỡng chị Liên nhé.

Rồi tôi quay qua Nghi :

- Như thăm chị Liên xong rồi đó. Anh đưa dùm Như về.

Tôi tự cảm thấy mình không đủ khả năng ngồi đây thêm được nữa. Tôi không đủ sức nghe Liên nói về tình yêu của Liên đối với người tôi yêu nữa. Tôi phải chạy trốn, phải tìm cho mình một khoảng im lặng trống vắng nào đó để mà hoàn hồn, để kiểm điểm lại những lời mình vừa nói và duyệt xét lại những dự tính mình sắp thực hiện.

Tôi về đến nhà thì anh Liêm ra đón. Nghe giọng anh nói tôi hiểu là anh đang trải qua một cơn bức tức. Nghi cáo từ ngay lúc đó. Liêm dìu tôi vào nhà. Anh im lặng không nói với tôi một lời nào. Khi tôi khép cửa phòng lại và áp tai nghe tiếng chân Liêm khua xa dần, tôi thấy như có một sự đổ vỡ nào trong cả hai đứa. Sự lạnh lẽo xâm chiếm tâm hồn và không kềm giữ nổi nữa, tôi cúi đầu vào gối khóc nức nở. Bất thành linh cửa phòng xịch mở và tiếng anh Liêm vang lên như một mệnh lệnh :

- Như, sao thế ?

Tôi lắc đầu không nói. Anh Liêm đến cạnh tôi.

- Chiều nay Nghi đưa em đi đâu ? Đi chơi à ?

Tôi vò nát chéو chẵn.

- Không anh ạ. Anh Nghi đưa em vào thăm chị Liên.

Anh Liêm thảng thốt :

- Thăm Liên ? Mà... tại sao em biết Liên ốm ?

- Anh Nghi nói.

- Rồi nó đề nghị đưa em đi thăm Liên phải không ?

Tôi đính chính :

- Không. Anh Nghi chỉ vô tình nói đến chị Liên. Nhưng chính em đã tự ý nhờ anh Nghi đưa đi thăm Liên. Mới đầu Nghi không bằng lòng đưa đây, nhưng em năn nỉ... Liêm tiếp lời :

- ... Và nó xiêu lòng.

Tôi đáp khẽ như người phạm tội :

- Dạ.

- Thế em đến Liên để làm gì ?

73 | Cơn Lốc

Câu chuyện bắt đầu quan trọng. Tôi không hiểu có nên nói thật cho anh Liêm nghe chủ đích cuộc viếng thăm của tôi không.

- Em đến... để thăm.

- Em nói dối.

Tôi cúi đầu :

- Em muốn đến để nói cho chị Liên hiểu là em bằng lòng trả anh lại cho chị ấy.

Liêm bàng hoàng, lắc mạnh hai vai tôi :

- Em nói gì Như, tại sao lạ vậy ?

Tôi cố nén nghẹn ngào :

- Tại vì Liên là một cô gái yếu đuối, bằng có là Liên đã tìm đến cái chết một cách quá dễ dàng. Liên cần anh như cần sự sống vậy. Mà em không muốn thấy Liên đau khổ.

- Còn em ?

- Em khác.

Liêm siết nhẹ bàn tay tôi :

- Em làm rồi Như ạ. Chính em mới là người cần sự an ủi và săn sóc hơn ai hết. Hơn nữa, anh không yêu Liên. Tôi lắc đầu :

- Nhưng anh cần phải cứu một sinh mạng. Liên cần anh. Em không muốn Liên thiệt thòi vì tình cảm anh dành cho em.

Giọng anh Liêm chùng xuống :

- Em làm sao hiểu Liên được ? Em chỉ là một cô gái vô tư và ngây thơ. Em không thể hiểu được chiều sâu trong tâm hồn của những cô gái sống trong nhung lụa từ nhỏ, sống với tất cả sự nâng niu như Liên. Thật ra thì anh tin là Liên không yêu anh. Liên quên sinh chỉ vì... tự ái. Mà đó là một việc làm hết sức vô ý thức và nông cạn. Cái chết không bao giờ giải quyết được gì cả, mà chỉ đưa đến chỗ bế tắc hoàn toàn thôi. Lẽ ra, theo anh, Liên tất phải nhận thấy ngay từ đầu là anh không yêu Liên và phải tìm cách chấm dứt ngay tình yêu ấy một cách êm đẹp hơn. Nhưng Liên đã không muốn như thế, Liên tưởng rằng Liên muốn gì là được nấy. Anh không yêu thương Liên thì làm sao anh tiến tới hơn được nữa chứ.

Anh Liêm nói một hơi dài, tôi im lặng nghe. Anh phần nọ nói tiếp :

- Anh thú thật rằng dù cho anh và em không thương nhau đi nữa, thì người con gái anh thương cũng không phải là Liên.

Thấy tôi không nói gì, anh hỏi nhỏ :

- Em nghĩ gì đó ? Anh xin lỗi đã nói hơi nhiều. Nhưng... à mà thôi. Em nghĩ đi nhé !

Anh bước đi. Tôi định kêu anh lại, nhưng tiếng tôi tắt nghẹn. Tôi vật mình xuống nệm khóc cho định mệnh ngang trái của đời mình. Đời một đứa con gái yêu thương lần đầu tiên đã vấp phải một trở lực quá lớn : Luân lý gia đình. Tôi hiểu khi yêu Liêm là tôi phạm tội, nhưng trong nỗi cô đơn cùng tột, tôi không làm cách nào khác hơn được. Liêm đã gần gũi, an ủi và săn sóc tôi. Đối với tôi, anh là người duy nhất làm tôi cảm thấy yên tâm dù cuộc đời tôi đang tăm tối. Trong màn đen chung quanh cuộc sống tôi, Anh Liêm rạng rỡ như một thiên thần. Ánh sáng chung quanh anh toả ra làm tôi chói với mà không tài nào thoát ra được cái hố thẳm mà tôi lỡ sa chân vào. Điều thắc mắc duy nhất và lớn nhất của tôi bây giờ là anh Liêm có yêu tôi không, hay anh chỉ thương hại tôi thôi. Câu hỏi đó trĩu nặng đầu óc tôi trong bất cứ lúc nào, và tôi thiếp đi trong mệt nhọc.

Ngày xuất ngoại của tôi đã gần kề. Mẹ tôi đưa các em xuống Sài Gòn chơi vì chúng đang thời gian hè. Tất cả

ngụ tại nhà bác tôi, nên trong khoảng thời gian từ lúc gia đình về Sài Gòn cho đến lúc tôi xuất ngoại, tôi không có dịp gần gũi và tâm sự được gì với anh Liêm. Tôi không có được một khoảnh khắc nào chỉ có riêng tôi và anh để nghe tiếng nói của hai con tim rung động và chân thành. Tôi tìm đủ mọi cách để được nói chuyện riêng với anh. Một buổi chiều, dịp may đã đến. Mẹ tôi và bác tôi đưa mấy em tôi đi xem ciné. Anh Liêm viện cớ bận học không đi. Theo tôi nghĩ, có lẽ anh cũng muốn nói chuyện với tôi. Quả vậy - Chờ cho cả nhà đã đi, anh đến bên cạnh tôi gọi khẽ :

- Như này...

- Dạ !

Anh Liêm ngập ngừng :

- Anh có chuyện cần nói với em.

- Em nghe, chuyện gì vậy anh ?

Anh Liêm chắc lưỡi :

- Chuyện... của anh. Mà...

Anh bỏ lửng câu nói. Tôi tò mò :

- Có liên hệ gì đến em không ? Mà chuyện quan trọng lắm không hả anh ?

- Cũng khá quan trọng !

Tôi nôn nóng :

- Thì anh nói đại cho em nghe đi, anh ngập ngừng hoài làm em thắc mắc quá.

Giọng anh đột nhiên nặng nề :

- Mà thôi - Cũng không cần thiết phải nói bây giờ. Trước sau gì rồi em cũng sẽ hiểu. Sẽ biết !

Tôi bực tức :

- Dù sao, anh cũng có thể nói cho em nghe bây giờ mà.

Anh Liêm thoái thác :

- Thôi. Anh đã nghĩ kỹ, khoan đã, trước sau gì em cũng biết.

Tôi bướng bỉnh :

- Nhưng em muốn biết bây giờ.

Tôi đoán Liêm lắc đầu. Anh chuyển hướng câu chuyện ;

- Còn mấy ngày nữa em ra đi. Điều anh cầu mong duy nhất là xin Chúa cho em tìm lại được ánh sáng, tìm

lại được sự bình yên trong tâm hồn.

Tôi lắc đầu :

- Em không hy vọng gì đâu anh.

Anh Liêm an ủi :

- Em đừng bi quan quá như thế. Có gì mà khoa học không giúp chúng ta được đâu ? Em thấy nhiều việc động trời, mà khoa học còn thực hiện được, hướng hồ gì là việc trả lại cho em ánh sáng.

Tôi nói như với chính mình :

- Đôi lúc em không muốn được sáng mắt. Em sợ một khi em bình thường lại rồi, thì anh và em sẽ phải xa nhau. Điều đó chắc chắn lắm. Mà em cũng không muốn xa anh. Sống nương tựa vào tình thương của anh, em cảm thấy được yên tâm và thoát ra ngoài những bi quan dằn vặt. Chính nhờ anh mà em can đảm chấp nhận sự bất hạnh của mình mà không mảy may oán trách.

Anh Liêm ngậm ngùi :

- Điều quan trọng nhất bây giờ không phải là em và anh có được bên nhau không. Mà là em được thấy lại ánh sáng. Em đã can đảm lâu nay thì bây giờ hãy cố gắng thêm. Mấy ngày không là bao.

Tôi chậm rãi :

- Chắc chắn rằng những giờ phút êm đềm này sẽ không còn bao giờ trở lại với em nữa. Bao nhiêu bức tường ngăn cách chúng ta. Em sẽ không còn viện vào lý do nào để được ở lại đây, bên anh.

Anh Liêm buồn buồn :

- Dù em có ở lại đây thì mình cũng xa.

- Sao vậy anh ?

- À... Không, anh không muốn nói thế.

Sau đó cả hai chúng tôi không đả động gì đến chuyện xa nhau nữa. Nhưng tôi linh cảm như chúng tôi sắp xa nhau vĩnh viễn vậy. Trong giọng nói của anh Liêm có một cái gì tiếc nuối sâu xa mà tôi không tài nào hiểu nổi cả.

Buổi chiều đẹp đó trôi qua. Bác và mẹ tôi đưa các em về để phá tan bầu không khí thương yêu nhưng thâm lặng của tôi và anh Liêm. Tôi nằm trong phòng lắng nghe những tiếng bình phẩm của mấy đứa em về cuốn phim mới xem. Đức và Nghi thì tỏ vẻ không mấy thích vì cuối cùng anh chàng « cao bồi », người hùng trong chuyện phải nằm xuống. Nhưng Thụy Hiền thì có vẻ thích. Nó khen cuốn phim hay và có hậu. Tiếng nói lao

xao một hồi rồi có tiếng me tôi vang lên :

- Thụy Hiền đâu ? Vào đưa chị Như ra dùng cơm.

Trong buổi cơm đó, tôi được biết một cách chính xác qua lời me tôi là giấy tờ đã xong cả. Viên kỹ sư Nhật đã về Sài Gòn và ba ngày nữa là tôi lên đường...

Chương 6

Một sự mong đợi kéo dài từ ngày này qua ngày khác đã đưa đến một kết quả khả quan : Tôi sáng mắt.

Khoa học đã cứu tôi ra khỏi cuộc đời tăm tối đau khổ. Ánh sáng tràn vào tâm hồn tôi như một con sóng lũ từ trên nguồn dội xuống. Tôi không biết diễn tả cái cảm giác của tôi như thế nào, khi mà lần băng vải được tháo ra, và trong ánh sáng rất dịu của gian phòng, tôi thấy mờ mờ màu áo blouse trắng của vị bác sĩ cứu tinh của cuộc đời mình. Nỗi sung sướng làm tôi nghẹn ngào không thốt được lời nào. Tôi được đưa về Sài Gòn một tuần lễ sau ngày giải phẫu. Đôi mắt tôi đã vững vàng không sợ gì nữa, nhưng điều quan trọng mà viên bác sĩ luôn nhắc nhở cho ba tôi hay là cần phải tránh cho tôi tất cả sự xúc động trong một khoảng thời gian ít ra là một tháng. Bởi vì sự giao động thần kinh bây giờ sẽ ảnh hưởng mạnh đến thị giác, và nếu như vậy, có thể là tôi sẽ bị mù suốt đời không phương cứu vãn nữa. Ánh nắng chói chang của Sài Gòn đập vào mắt tôi. Nắng reo vui trên môi tôi. Trời nắng, nhưng tôi thấy tay chân mình lạnh lẽo. Sự hồi hộp được gặp lại anh Liêm đổ xuống trong tôi làm tôi không kịp cưỡng. Tôi muốn nhảy xuống khỏi thân phi cơ đang từ từ đáp xuống phi đạo, chạy nhanh về nhà gục đầu vào ngực của anh Liêm

mà hét lớn lên trong niềm hoan lạc tuyệt đỉnh là : « Anh Liêm ơi ! Như của anh đây. Như của anh đã về và đã trở lại bình thường ». Tôi tưởng tượng đến lúc được gặp lại anh, nghe lại giọng nói trù mến của anh. Tất cả những mong chờ đó đã kết tạo trong tôi thành một ám ảnh từ cả tháng tôi còn ở bên Nhật.

Ra đón tôi ở phi cảng, khuôn mặt đầu tiên là mẹ tôi. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, mẹ tôi chạy băng ra khoảng sân nắng ôm choàng lấy tôi. Bà khóc nức nở trong sự sung sướng được thấy đứa con yêu trở lại bình thường trong hình thể cũ. Còn tôi, tôi khóc vì mẹ tôi đã già hơn trước tuy chưa được một năm. Có lẽ sự lo lắng đã làm bà già nua. Các em tôi tíu tít quanh tôi. Một người đàn bà mập và sang trọng đứng lẫn trong hành lang. Mẹ tôi dẫn tôi đến gần, đó là bác gái tôi. Chung quanh tôi không khí ấm cúng và thân mật mà sao tôi nghe buốt giá. Tại vì sự vắng mặt của Liêm. Nhưng tôi không dám hỏi. Tại sao Liêm không đi đón tôi ? Liêm bận học ư ? Vô lý ! Thế thì tại sao ? Tôi bước đi cạnh gia đình như một cái máy. Vắng Liêm Sài Gòn vô nghĩa. Tôi không muốn nhìn thấy ai bởi vì người duy nhất tôi mơ ước được thấy lại không có mặt. Thụy Hiền ngồi cạnh tôi trong xe nghiêng đầu nhìn tôi.

- Chị Như thích không ? Sài Gòn đẹp hơn Đà Lạt mình hả chị ?

83 | Cơn Lốc

Tôi đáp bằng quơ :

- Ừ.

Hiền liền láu :

- Chưa đâu. Mai một còn đưa chị đi chơi nhiều nơi, chị còn thấy đẹp nữa kìa !

- Thế à...

Hiền nhận thấy sự lơ là của tôi đối với câu chuyện. Nó nhăn mặt :

- Chị không thèm nghe em...Tôi cười khẽ cho nó yên lòng :

- Đâu có, chị đang nghe đây mà.

Nhưng Hiền đã thôi nói. Nó thu mình trong một góc xe nhìn ra bên ngoài. Như vậy mà lại hay. Tôi đang không còn lòng trí nào mà gọi chuyện với nó. Tôi thắc mắc sao Liêm không đi đón tôi. Sự khắc khoải mong chờ làm tôi khổ sở. Tôi đã tưởng tượng lúc mình bước xuống phi cảng sẽ có Liêm Nhưng bây giờ thì không. Sự thật khác hẳn. Chợt tôi nảy ra ý định gọi chuyện với Hiền để dò la. Nhưng tôi chưa kịp nói gì, thì xe đã vào cổng nhà. Căn nhà vắng lặng, chỉ có vú Năm dưới bếp. Tôi xuống xe. Bước chân tôi như dẫm trên gai nhọn. Liêm đi đâu ? Cả buổi chiều hôm đó và luôn ngày hôm

sau, tôi không thấy bóng dáng anh. Nhưng điều kỳ lạ là không ai thắc mắc về sự vắng mặt của Liêm cũng như không ai nhắc đến Liêm trong bất cứ câu chuyện nào, kể cả bác gái tôi. Tất cả mọi người hầu như đồng lòng quên rằng Liêm là một phần tử trong gia đình và lại vắng mặt kỳ lạ như thế. Tôi không dám hỏi. Có lẽ tôi đang mang mặc cảm nên tôi không hỏi được. Tôi hôm đó. Tôi cùng mấy đứa em ngồi trên thềm ciment trước nhà. Tôi gọi chuyên với tụi nó hầu mong tìm thấy một ít tia sáng.

- Hiền này, nhà bác vắng quá nhỉ ?

- Dạ.

Câu trả lời không đúng như tôi mong. Tôi hỏi tiếp :

- Thế bộ mấy người trong nhà đi đâu hết rồi sao ?

- Ai đi đâu chị ? Vú Năm ở nhà mà.

Tôi bực tức :

- Chị muốn hỏi là hỏi người khác kìa.

Hiền ngạc nhiên, nhưng tôi thấy ánh mắt nó có vẻ gì giả tạo.

- Mà chị hỏi ai ?

Tôi không kiên nhẫn nữa. Tôi nói như hét lên :

- Anh Liêm, nghe rõ chưa, anh Liêm ! Sao không có nhà ?

Nét bối rối hằn rõ trên khuôn mặt vô tư ngây thơ của Hiền. Nó không trả lời tôi, đứng lên định quay vào nhà. Nhưng tôi đã nắm vạt áo nó kéo lại :

- Hiền, tại sao em lại chạy đi ? Tại sao em không trả lời câu hỏi của chị ? Anh Liêm đâu ? Hiền ấp úng :

- Em... không biết !

- Tại sao không biết ? Có phải có chuyện gì xảy ra trong thời gian chị vắng mặt ở đây không ? Cả nhà không ai nhắc đến anh Liêm hết là nghĩa lý gì ?

Hiền im lặng cúi đầu. Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, đe dọa :

- Nói đi. Tại sao thế ? Liêm đâu ?

Trong lúc tôi mãi mê nhìn nó, bàn tay tôi buông lỏng chéo áo, Hiền vùng lên chạy khỏi ngưỡng cửa chúng tôi đang ngồi. Tôi trừng trừng nhìn theo nó mà thân thể bất động. Gì kỳ vậy ? Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Phải hỏi cho ra lẽ. Có gì bí ẩn đâu đây...

Tôi gặp mẹ tôi đang ngồi một mình bên giường, đom

mấy cái khuy áo cho thằng Đức, không kèm chế được, tôi sà vào lòng mẹ nức nở. Mẹ tôi hốt hoảng ôm tôi :

- Kìa Như, gì vậy, chuyện gì vậy ?

Dàn dụa nước mắt, tôi ngược lên nhìn mẹ :

- Mẹ dấu con, bác dấu con, cả nhà này cố ý dấu con. Tại sao không ai nói thật cho con biết ?

Mẹ tôi dịu dàng :

- Như hãy bình tĩnh. Con muốn biết điều gì ?

Tôi nói như sợ mình không đủ can đảm nói tiếp :

- Anh Liêm !

Mẹ tôi nhìn tôi đau đớn. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, tôi hiểu là mẹ tôi đã biết tất cả.

- Chuyện đâu còn có đó. Con hãy yên tâm, không có gì xảy đến cho Liêm đâu.- Nhưng con muốn biết anh ấy đâu hả mẹ ?

Mẹ tôi lắc đầu :

- Cần phải chờ đợi một thời gian. Con còn cần phải tránh những xúc động. Mẹ không muốn con khổ thêm nữa...

87 | Con Lắc

- Nhưng chính điều mẹ và cả nhà muốn dấu giếm mới làm cho con khổ tâm.

Đàn bà dễ xiêu lòng. Tôi biết như vậy, và tôi hiểu là tôi chỉ cần nài nỉ van lơn hay khóc lóc một tý là sẽ được miễn nguyện. Tôi tấn công :

- Con thú thật cùng mẹ. Chắc mẹ đã hiểu cảm tình của con đối với anh Liêm. Mẹ là mẹ, mà con thì chưa bao giờ muốn dối mẹ điều gì.

Me tôi nhỏ giọng :

- Con muốn nói gì ?

- Có gì đâu mà mẹ phải dấu giếm. Con chỉ mong nhìn thấy anh một lần. Nếu biết rằng mình sáng mắt ra mà sự việc lại diễn biến như thế này, con chẳng muốn sáng mắt. Bây giờ con đâm ra muốn trở lại thời đã qua !

Me tôi hoảng hốt thật sự :

- Như, sao con nói đại thế ?

- Con nói thật !

- Sở dĩ mẹ không muốn cho con biết là vì ba mẹ không muốn con buồn khổ, làm hại đến sự tĩnh dưỡng của con.

Tôi ngắt lời mẹ :

- Nhưng bây giờ con đã biết như thế rồi, mẹ đâu con thêm nữa cũng chỉ làm cho con thêm khổ sở.

Me tôi ngập ngừng. Tôi hiểu là đã đánh trúng vào điểm yếu của mẹ tôi. Tình thương con bao giờ cũng thắng, thắng luôn cả sự lo sợ rất mơ hồ nữa. Me tôi ngập ngừng rồi lên tiếng :

- Liêm đi rồi con ạ !

Tôi thẳng thốt :

- Liêm đi ? Mà... đi đâu hả mẹ ?

- Đi rất xa. Liêm đi du học ở Hoa Kỳ rồi.

Tôi gục mặt vào hai lòng bàn tay. Thôi thế là hết. Bao nhiêu mơ ước muốn thực hiện trong khoảnh khắc tan thành mây trôi bồng bềnh trên trời. Tôi nghe hai mắt cay sè và những giọt lệ nóng hổi tuôn dòng dòng trên má. Nếu tôi biết trước được ngày tôi sáng mắt mà không còn được gần gũi, trông thấy người mình yêu mến, thì quả thật sự sáng mắt này quá vô nghĩa. Tiếng mẹ tôi vang vang bên tai tôi :

- Liêm có viết một lá thư gửi mẹ nhờ đưa lại cho con.

Tôi giặt mình như vớ được miếng ván giữa lúc đang trôi dạt giữa biển cả.

- Thật vậy sao me ? Thật thế hả me ? Cho con xem đi.

Me tôi đứng dậy ra khỏi phòng. Lát sau, me tôi trở vào mang theo một lá thư dày cộm. Trao cho tôi, me tôi âu yếm nói :

- Me đã cãi lại bác sĩ để cho con xem bởi vì me không muốn con thêm khổ. Nhưng con phải hứa với me là chuyện gì cũng đã xảy ra rồi, con chớ buồn khổ quá mà sinh ra làm những chuyện không hay hoặc nghĩ ngợi quanh quẩn.

Tôi gật đầu cho me tôi yên lòng :

- Vâng, con xin hứa.

Me tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng và sẽ khép cánh cửa lại. Tôi tiến theo chân me, gài khoá cửa xong, tôi trở lại bàn. Tay run run, tôi nâng phong bì lên. Dòng chữ cầu thả : « Gởi Thụy Như » chữ của Liêm đó. Tôi úp lá thư vào ngực. Liêm ! Sao anh lại ra đi ? Em mong được nhìn thấy anh thôi mà Liêm. Tôi mở lá thư ra. Mấy tờ giấy mỏng rơi xuống mặt bàn. Tôi cúi nhặt và xếp thứ tự, và tôi bắt đầu đọc : Sài Gòn, ngày.....

Thụy Như !

Anh biết em sẽ trách anh rất nhiều bởi vì ngày sung sướng nhất của đời em mà anh lại không có mặt đi chia niềm vui với em, như trước kia đã chia nỗi buồn với em. Xin em tha lỗi cho anh, và đừng giận hờn gì anh nữa. Anh muốn viết lên đây tất cả những niềm tâm sự thầm kín nhất của mình, nhưng anh lại nghĩ, em là một người con gái thông minh. Nếu anh không viết ra thì em cũng đủ sức hiểu.

Như có biết tại sao anh lại ra đi một cách quá đột ngột như thế này không ? Làm sao anh nói cho Như hiểu được sự dẫn vật đã làm anh đau đớn bao nhiêu. Anh không thể ở lại đó để mà chờ đến ngày em bình phục.

Như ạ,

Em phải thông cảm cho anh và hãy quên anh đi mà tạo lập một tình yêu mới, một tình yêu hoàn toàn trong sạch và không vướng bất cứ một bức tường nào ngăn chặn lại. Anh phải xa em, bởi vì sự hiện diện của anh lúc này chắc chắn chỉ làm em khổ tâm mà thôi. Em hãy nghĩ kỹ và lúc đó em sẽ hiểu. Hai chúng ta không thể nào gần nhau được Như ạ ! Em hãy vui lên mà sống, cứ coi anh như một đám mây mù thoáng qua cuộc đời tươi đẹp của em vậy. Hơn nữa, anh nghĩ chưa chắc em đã thật tâm yêu anh đâu ! Tuổi trẻ rất bông bột và dễ dàng tưởng rằng mình đã yêu trong khi mình chỉ có cảm tình mà thôi. Em còn trẻ, em đang tuổi cần một tình cảm dịu

dàng. Em lại đang cô đơn và cảm thấy bị bỏ rơi. Chính lúc đó anh lại ở bên cạnh em, cho nên dần dần tình cảm em quen thuộc, em nghĩ là em cần anh, và như thế nên em tưởng là em yêu anh. Sự thật chưa chắc như vậy đâu. Như ạ ! Bây giờ em đã có một cuộc đời tươi đẹp mở ra trước mắt. Anh tin là với những niềm vui mà em sẽ gặp, em dần dần quên anh đi. Dù sao mình cũng còn một liên hệ đậm đà mà mật thiết nhất, đó là sự liên hệ trong máu huyết chúng ta.

Anh bắt buộc phải ra đi là để tránh cho cả anh và em sự ngỡ ngàng ngày em nhìn thấy anh. Anh ra đi cũng là để giúp cho em được dễ dàng quên anh nữa.

Như ạ !

Điều anh thành thật khuyên em là lúc nào cũng phải giữ niềm tin trong cuộc sống. Đừng bao giờ mang những ý nghĩ như Liên đã làm nghe em. Đó là hành động vô ý thức nhất mà tất cả những người tuổi trẻ nên cố tránh. Cuộc đời em còn tương lai dài, còn nhiều hy vọng. Như ạ. Đừng bao giờ đem việc ra đi của anh ra mà xem là một việc buồn khổ. Nếu Như buồn, chắc chắn anh cũng chẳng vui gì hơn đâu. Hãy can đảm và tranh đấu cho sự sống nghe Như ?

Phần anh coi như là đã yên. Học bên này bốn năm năm, ra trường về nước thì chắc em đã yên bề gia thất

rồi. Anh cũng muốn nói với Như một chuyện mà từ trước anh vẫn chưa có dịp nói với em. Đó là Nghi. Anh không hiểu Như có biết không, nhưng anh thì anh biết Nghi yêu em thành thật. Chính Nghi đã nhiều lần tỏ lộ với anh như vậy. Theo sự nhận xét của anh, Nghi là một người con trai đứng đắn và hiền lành. Nếu em thấy có một ít cảm tình với Nghi thì nên tiến tới với Nghi để xây nên một tương lai sáng đẹp. Anh tin rằng, dù cho Nghi có biết sự bông bột đã qua của em đi nữa thì Nghi cũng sẵn sàng tha thứ. Chính Nghi đã nói với anh như vậy.

Anh định viết rất nhiều cho em đọc, nhưng thời giờ không cho phép anh, tại vì anh không có can đảm viết thư cho em, mãi đến lúc sắp tới giờ phải ra phi cảng, anh mới cầm bút lên. Anh nói làm sao thì cũng không hết được những cảm nghĩ trong đầu óc anh bây giờ.

Thụy Như,

Đứa em gái bé bỏng của anh, hãy đặt anh vào cương vị của một người anh đứng nghĩa, vì kể từ giờ phút em trở lại với ánh sáng, nghĩa là em hoàn toàn từ giã những tháng ngày tăm tối thì anh cũng trở lại là người anh con bác của em trên tất cả mọi phương diện. Mình quên nhau ở khía cạnh không đẹp để nhớ nhau trên một cương vị được mọi người và xã hội chấp nhận. Anh vẫn thương em - Thụy Như muôn đời là đứa em ngoan

ngoãn và dễ thương của anh.

Bây giờ anh sắp đi rồi đây. Điều mà anh hằng cầu nguyện là xin cho Thụy Như được có một cuộc sống an lành và bình yên, cho Như hạnh phúc và quên anh đi như một bóng đã qua trong đời.

Anh,

Liêm.

Tôi gục mặt xuống bàn. Liêm ơi ! Nếu em biết thế này thì em không muốn được đi giải phẫu. Em không muốn mất anh. Tôi là con gái, bản chất tôi yêu đuối, đã lỡ mang một hình ảnh vào tâm hồn rồi làm sao tôi dứt ra dễ dàng cho được. Có tiếng gõ cửa phòng. Me tôi tiến đến bên cạnh.

- Như ạ, thôi đừng buồn nữa con. Liêm ra đi là rất hợp lý. Liêm muốn tránh cho con sự xúc động khi đã nhìn thấy Liêm rồi mà lại phải xa Liêm vĩnh viễn.

Tôi ghen ngào :

- Nhưng con yêu anh ấy !

Me tôi ngắt lời :

- Không thể được con ạ. Con không thể yêu Liêm được. Con phải thực tế. Liêm và con chỉ có thể thương

nhau trong tình anh em.

Tôi lắc đầu :

- Con không hiểu con có quên được anh ấy không nữa. Những ngày con mất tin tưởng ở cuộc đời, chính anh ấy đã mang đến cho con niềm vui trong cuộc sống. Me ạ, anh là cứu tinh của con. - Phải ! Nhưng nó đã hiểu là nhiệm vụ và bổn phận đã chấm dứt, con cũng phải sáng suốt mà nghĩ như vậy. Con hãy quên tình yêu đại dột đó đi mà nhìn thẳng trước mặt.

Ngước khuôn mặt dần dựa nước mắt, tôi nhìn sâu vào ánh mắt me tôi cũng đang nhìn thẳng tôi.

- Bây giờ con không thiết gì nữa.

- Con chỉ nói đại. Rồi việc gì cũng sẽ qua đi.

Tôi nghe lời me nói như âm thanh vọng lại từ đâu xa lắm. Quên Liêm ! Phải rồi, tôi cần phải quên anh Liêm. Nhưng làm sao tôi quên anh cho được. Cả một khoảng thời gian yêu thương anh. Nhưng me có lý và anh Liêm có lý. Tôi nhất thời không phân tích được tâm hồn mình. Nhưng tôi biết là mình còn đang rất đau đớn vì sự ra đi đột ngột của anh Liêm. Những lời an ủi của me tôi vang vang trong đầu tôi. Những giọng chữ của Liêm nhảy múa trước mắt tôi. Tôi nấc lên gọi nhỏ tên anh : « Liêm ơi ! ».

Chương 7

Nghị đến thăm tôi vào buổi chiều lúc tôi đang ngồi một mình bên bàn trước cuốn sách của Remarque.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Nghị. Sự ngạc nhiên hằn lên trong mắt anh. Nghị tiến đến cạnh tôi :

- Như, xin mừng em đã bình phục !

Tôi trả lời một cách khó khăn :

- Cảm ơn anh.

Bởi vì tôi còn mãi nhìn Nghị. Tuy chưa một lần nhìn con người thật của Nghị, nhưng bây giờ đứng trước Nghị sao tôi không thấy xa lạ gì cả. Vàng trán cao thông minh, mắt sáng và thân hình dong dỏng cao, Nghị mang nét của một thanh niên hiền lành và đứng đắn. Đúng như mẫu người mà anh Liêm đã tả và muốn « làm mai » cho tôi. Chợt nhiên tôi bật cười với ý nghĩ đó. Nghị ngạc nhiên :

- Như vui gì vậy ?

- Đâu có.

Nghi âu yếm :

- Thấy em được bình phục anh rất mừng. Con sóng gió của đời em đã qua rồi. Từ đây em có thể bắt đầu tạo dựng tương lai cho em.

Tôi do dự không biết có nên cho Nghi biết về lá thư anh Liêm không. Cuối cùng, tôi trả lời anh :

- Sóng gió chưa qua hết đâu anh. Có thể là chỉ bắt đầu...

Nghi ngó tôi dò xét ;

- Tại sao em nói thế ?

Tôi gật đầu :

- Mà sự thật có thế. Anh chờ em năm phút.

Tôi chạy nhanh vào nhà, mở ngăn kéo lấy lá thư Liêm ra. Nghi nhìn lá thư trên tay tôi.

- Gì thế em ?

- Một lá thư !

- Có gì quan trọng không ?

Tôi gật đầu :

- Cũng khá. Đây anh xem.

Nghi đỡ lá thư trên tay tôi. Ánh mắt anh lướt trên những dòng chữ. Tôi thấy đôi môi anh run run, ánh mắt anh ngập ngừng rồi sáng lên như có một niềm tin mãnh liệt nào thâm nhập vào người anh. Đọc xong, Nghi gấp lá thư trao trả lại tôi. Giọng anh thận trọng :

- Em nghĩ thế nào ?

Tôi lắc đầu :

- Em không nghĩ sao hết ! Thì chính vì thế mà em muốn đưa anh xem để hỏi xem anh nghĩ sao, em nên hành động thế nào trong lúc này ?

Nghi đưa tay bóp trán làm một động tác suy nghĩ :

- Thật khó trả lời Như ạ ! Nhưng nếu buộc anh phải nói thì anh thành thật khuyên em là hãy nghe Liêm mà quên Liêm đi. Liêm có lý khi đi xa là để giúp cho em dễ dàng quên Liêm.

- Em cũng nghĩ thế.

Nghi tiếp :

- Em và Liêm không phải là tình yêu. Chỉ là sự gần gũi lâu ngày tạo nên cảm giác đó. Có thể là ảo giác đã đánh lừa em và Liêm.

Ngừng một chút, Nghi nói :

- Riêng phần anh, anh không cần nói thì chắc em cũng hiểu cảm tình anh dành cho em như thế nào rồi. Chính một lần anh đã thổ lộ cùng em và cho đến bây giờ tình cảm anh vẫn không thay đổi.

Tôi cười gượng gạo :

- Cảm ơn anh.

Nghi chua chát :

- Em đừng nói thế. Chính anh phải cảm ơn em đã cho anh những giờ phút rất đẹp. Anh chờ đợi giây phút mà Liêm và em từ bỏ tình yêu không hợp lý đó. Không phải là anh ích kỷ, trái lại, khi yêu em là anh muốn cho em hạnh phúc với bất cứ ai, miễn thấy em hạnh phúc là anh vui lòng rồi. Nhưng với Liêm thì không được, bởi vì em hiểu là càng tiến sâu vào tình yêu đó thì chỉ nguy hiểm và thêm khổ cho em mà thôi, Như ạ. Đó không phải là tình yêu chân chính. Đó là một thứ trái cấm mà những người trẻ tuổi thường vói tay hái bởi vì khi chưa ăn, thì ai cũng tưởng trái cấm ngon và ngọt. Sự thật nó đắng hơn ngải em ạ. Không nên đùa với lửa dù chỉ đùa cho biết. Em đã lỡ, nhưng điều may mắn là em thoát ra được.

Tôi cúi đầu :

- Em hiểu như thế, nhưng...Nghĩ ngất lời tôi :

- Để anh nói đã. Sự thật thì em không có tội gì hết. Em hoàn toàn vô can mặc dù em giữ vai chính. Nói thế không phải là anh quy trách tội trạng cho Liêm. Chính ra Liêm đã hành động rất phải. Nếu trong thời gian đó mà Liêm tỏ ra không đáp lại yêu thương của em thì điều đó vô cùng tai hại. Em sẽ khổ sở và mang nặng mặc cảm, em có thể sẽ đại dột như Liên. Anh không muốn chê em là yếu đuối, nhưng biết đâu chừng.

Những lời Nghi như đâm xé ruột gan tôi. Liêm đã hy sinh cho tôi quá nhiều. Bây giờ điều duy nhất tôi đền ơn anh là tạo một nguồn tư tưởng mới trong đầu óc, quên đi ngày tháng cũ và vui sống. Mặc dù tôi sẽ khổ vì anh không có bên cạnh. Nhưng tại sao tôi lại không làm vừa lòng anh để trong tâm hồn được thoải mái đôi chút. Nghi nhìn tôi dò xét :

- Phần anh thì lúc nào cũng chờ đợi em trở lại.

Tôi cảm động nhìn anh :

- Anh không khinh em sao ?

- Tại sao lại khinh ?

- Vì em đã yêu một lần, và người yêu đó lại chính là người anh họ của em !

Nghi lắc đầu :

- Chuyện gì đã qua, em đừng nhắc lại nữa. Anh vẫn kính trọng em và quý yêu em như bao giờ. Anh mong thời gian sẽ giúp em quên được Liêm, và anh hy vọng sẽ được là người an ủi em, giúp em vượt qua quãng đường này.

- Em cũng hy vọng thế.

Nghi tha thiết :

- Xin Thụy Như nhớ là lúc nào anh cũng sẵn sàng đón em như anh Liêm đã nghĩ.

Tôi cúi đầu không nói. Bóng Nghi xa dần. Tôi nhìn nắng chiều chạy nhẹ nhàng trên con đường vắng mà cảm nghe một nỗi băng khuâng nào dậy lên mãnh liệt. Cuộc đời tôi vừa trải qua một thử thách cam go. Nhưng trong cuộc thử thách đó, không phải chỉ mình tôi chịu đựng mà còn có một người nữa. Một người con trai đang ở xa tôi hơn nửa quả địa cầu. Những giòng chữ lại hiện ra « Hãy quên anh ! Hãy cố gắng quên anh ! ». Phải rồi, tôi cũng tự hiểu là mình phải quên Liêm. Phải vận dụng tất cả khả năng của tôi để mà quên Liêm, dù điều đó khó khăn và làm tôi khổ sở đi nữa. Bởi vì tình

yêu của tôi đối với anh là một thứ tình yêu trái cấm, một tình yêu vượt ra ngoài vòng lễ giáo. Tình yêu đó cần phải chấm dứt. Tôi phải quên anh. Tôi cần môi mình thật mạnh. Chung quanh tôi còn nhiều. Có Nghi lúc nào cũng giúp đỡ và lo lắng. Có ba mẹ và các em. Tôi cần phải dựa vào những thân thuộc đó để không còn nhớ Liêm nữa.

Liêm ơi ! Xin vĩnh biệt anh. Em sẽ nghe lời anh, sẽ quên anh bằng tất cả cố gắng của em. Mong anh hiểu là em mãi mãi nhớ anh, một người anh hy sinh cho em rất nhiều.

Trong làn gió ngầy ngật mang sức nóng của tất cả buổi chiều còn sót lại đưa đến, tôi nắm chặt hai tay vào nhau như để tăng thêm cho mình nghị lực. Một thứ nghị lực mà tôi rất cần để thực hiện một công việc mà tôi thấy quá khó khăn : Nhìn về tương lai không có Liêm !

Gió thổi bay tung mái tóc. Tôi đưa tay giữ những sợi tóc loà xoà trên má, vang vang trong tôi lời âu yếm của ngày nào... Tôi nhắm mắt lại, lắc đầu cố xua đi hình ảnh cũ và bằng những bước chậm chạp tôi quay trở vào nhà. Nơi đây và từ đây, tôi sẽ bắt đầu một cuộc đời mới. Sau lưng tôi, cánh cửa đóng kín như một dĩ vãng cần được chôn vùi vĩnh viễn.